

10B

Hikayeleri

10-B Sınıfı Öğrencileri

GENÇLİĞE HİTABE

Ey Türk gençliği!

Birinci vazifen, Türk istiklâlini, Türk Cumhuriyeti'ni, ilelebet muhafaza ve müdafaa etmektir. Mevcudiyetinin ve istikbalinin yegâne temeli budur. Bu temel, senin en kıymetli hazinendir. İstikbalde dahi, seni bu hazineden mahrum etmek isteyecek dahilî ve harici bedhahların olacaktır. Bir gün, istiklâl ve Cumhuriyet'i müdafaa mecburiyetine düşersen, vazifeye atılmak için, içinde bulunacağın vaziyetin imkân ve şerâitini düşünmeyeceksin! Bu imkân ve şerâit, çok namüsaid bir mahiyette tezahür edebilir. İstiklâl ve Cumhuriyetine kastedecek düşmanlar, bütün dünyada emsali görülmemiş bir galibiyetin mümessili olabilirler. Cebren ve hile ile aziz vatanın bütün kaleleri zaptedilmiş, bütün tersanelerine girilmiş, bütün orduları dağıtılmış ve memleketin her köşesi bilfiil işgal edilmiş olabilir. Bütün bu şerâitten daha elîm ve daha vahim olmak üzere, memleketin dahilinde, iktidara sahip olanlar gaflet ve dalâlet ve hattâ hıyanet içinde bulunabilirler. Hattâ bu iktidara sahipleri, şahsî menfaatlerini, müstevlilerin siyasi emelleriyle tevhid edebilirler. Millet, fakr-ü zaruret içinde harap ve bîtap düşmüş olabilir.

Ey Türk istikbalinin evlâdı! İşte, bu ahval ve şerâit içinde dahi vazifen, Türk istiklâl ve Cumhuriyetini kurtarmaktır!

Muhtaç olduğun kudret, damarlarındaki asil kanda mevcuttur!

Gazi Mustafa Kemâl ATATÜRK

20 Ekim 1927

İÇİNDEKİLER

Ön söz.....	5
Devam Et!.....	6
Kavuşamamanın Verdiği Izdırap.....	10
Çocukluk Gibisi Yok.....	17
Engel.....	20
Küçük.....	22
Kısa Bir Yolculuk.....	26
Süper Kahramanım.....	30
Para Ve Aşk.....	34
Umut.....	37
Sözler Uğruna.....	39
Genç.....	45
Umursamaz.....	47
İnanmak Başarmanın Yarısıdır.....	50
Bir Mucidin Hikayesi.....	52
Aluin.....	55

Geçmeyen Özlem.....	57
Kayıp Adam.....	60
Merhamet.....	66
Doruk.....	70
Dosyadaki Siyah Ve Beyaz.....	72
Öz güvenin Yaşattıkları.....	74
Balıkçı Teknesi.....	77
Tek Bilek.....	81
Okul Sevinci.....	85
Ön yargı	87
Küçük Ve Güçlü Adam.....	90
Yardımanın Zenginliği.....	93
Parçalanmak.....	98
Umut.....	100
Karşılıksız.....	103
Doğru Arkadaşlık.....	107
Babun.....	110

ÖN SÖZ

Başkalarının başından geçenleri öğrenme ve onları anlatma isteği tarih boyunca bütün kültürlerde hep canlı kalmıştır. Merakımız sayesinde, bir uçan halının düşsel yolculuğu gibi diyardan diyara zamandan zamana başkalarının hayatlarında seyahat ederiz. Zaman ve mekân olarak hiçbir zaman tanık olamayacağımız ya da kısacık ömrümüze sığdıramayacağımız o kadar çok anlatının olması bu duygumuzu daha da kamçılar.

Bir insanın ömrü boyunca başından geçenler ya da duydukları doğal olarak sınırlıdır. Oysaki kendi dışında sınırsız bir âlem akmaktadır; burada yaşananlar, hayalleri dolduracak kadar çeşitli ve bitimsiz olduğu için asırlar boyunca efsaneler, destanlar, masallar, halk hikâyeleri hep bu âlemden beslenmiş fakat bugün için uzak bir mazi olarak kalmışlardır. Roman ve hikâyelerin kurmaca dünyası, yalnızca var olanla yetinmemiş; neredeyse insanın dokunduğu her şeyi konu alarak zaman ve mekân engellerini aşarak modern insanın merakının baskılarını azaltmıştır.

Her birey, ayrı bir âleme açılan kapı gibidir ve oradan da sonsuzluğa ulaşılır neredeyse. Öğrencilerimiz de kendi âlemlerinden derledikleri hikâyelerini bir çiçek bahçesi gibi bu kitapta topladılar. Bu bahçede dolaştığınızda kokuları, renkleri ve sesleriyle tanıdık ya da uzak zaman ve mekânlardan gizemli çok şey göreceksiniz. Hoş bir gezinti dileklerimle...

Mahmut KARTAL
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

DEVAM ET!

Ne güzel şey değil mi spor yapmak? Kendini iyi, dinç hissetmek. Evet, şimdi bu yazıda da sporu ciddi anlamda seven bir gencin zorluklara ve engellere rağmen vazgeçmeme öyküsünü okuyacağız. Doğru, azmin gerektirdiklerini...

Karakterimizin adı Ozan, kendisi küçük yaşlarda futbola başlamıştır ve çok başarılıdır. Birçok kulüp takip etmekte ve gelişimi izlemektedir. Bu yaşta gösterdiği gelişim grafiği çok üst düzeydir. Akranlarına göre daha hırslı ve çalışmayı daha çok seviyordur. Amacı gelecekte iyi bir futbolcu olmak, babasını ve kendini gururlandırmaktı. Babasının en büyük hayali oğlunu televizyonda izlemek ve çevresindekilere “Bakın bu benim oğlum!” diyebilmektir. Yani en azından bu şekilde umuyor, dualarını eksik etmiyordu.

Her şey çok güzel ilerliyor, hiçbir şey aksamıyor, yerli yerince bir hayat yaşıyorlardı. Ozan düzenli olarak antrenmanlarına devamlı olarak gidiyor bir yandan da okulunu sürdürüyordu. Antrenmanlardan ve okuldan kendisine arta kalan zamanlarda da idman yapıyor, gelişimine bireysel idmanlarla da katkı sağlıyordu.

Takımın en sevilen oyuncularından biriydi zaten ama takımda çokta özel bir yeri yoktu. Güzel ilerleyişi ve yükseliş grafiği antrenörünün gözünden kaçmamıştı. Çok hızlı yükseliyordu. Antrenörü bir karar aldı ve onu takım kaptanı yapmaya karar verdi. Zaten arkadaşları tarafından seviliyordu, sözü geçiyordu ve takımını çok iyi temsil ediyordu. Hayali

doğrultusundaki ilk adımını attı, artık takımının kaptanıydı. Küçük de olsa sonuçta bir adım bir adımdır dedi.

Minik adımlarını büyütüyordu. Arkadaşları okuldan kaçıp internet kafelere, sevgilileriyle buluşmaya giderlerdi ama o okulu sadece antrenman yapmak için asıyordu. Yanından futbol topunu hiç ayırmıyor, sürekli çalışıyordu.

Biliyoruz ki erkek çocuklarının çoğunluğu küçük yaştan itibaren futbolcu olmak istiyor ve buna yöneltiyordu. O da bunu biliyor ve onlarla bir yarış halinde olduğunu biliyordu. Durduğu her anın, onun için bir eksi olduğunu biliyordu. Çalışmadığı her an rakipleri çalışıyor, onun bir adım önüne geçiyordu. Ama o inanmıştı, yapabiliirdi. Ta ki o güne dek...

Bir gün antrenmandan sonra ayağının rahatsız olduğunu antrenörüne bildirdi. Antrenörü önemli bir şey olacağını düşünmeyerek:

- Ozan bir şeyin yoktur koçum! Futbol bu olur böyle şeyler bu oyunda. Dedi.
- Ama hocam sancısı bildiğiniz gibi değil.
- Kız gibi ağlamayı bırak da git eve dinlen!

Hocası hata yapmıştı ciddiye almadığı bu sancı cidden önemli bir sancıydı.

Ozan eve döndü, zorluk çekiyordu. Ağrısı günden güne artıyor hatta geceleri uyumasını zorlaştırıyordu. Hocası onun, kaytarmak için böyle şeyler yaptığını düşünüyordu. Ağrılar devam etti, bir gece yarısı gerçekten çok sancısı tuttu. Hastaneye

kaldırıldı. Hastaneye giderken futbola iki yıl ara vermek zorunda kalacağını bilmiyordu tabii ki...

Topuğunda bir tümör oluşmuş, biraz da olsa büyümüştü ancak hâlâ tedavi edilebilir durumdaydı. Tedavisi zorluklarla, acılarla ve mücadelelerle geçecekti. Tedavisi tam olarak bir yıl sürmüştü. Bir yıl boyunca koşmamış, fazla yürümemişti. Tabii ki tedavisi nihayet bitti. Takımına, kaptanlığına geri dönmek istiyordu. Bir adım atsa bile yoruluyordu ama bu onu düşünmüyor sadece tek aşkı olan yeşil sahaları düşünüyordu. Koşmak, mücadele etmek, gol atmak istiyordu.

Tedavisinin ardından takımına geri dönme kararı aldı. Yani bu kararı sadece babası ve o almıştı.

Takımına döndü antrenörü ile konuştu. Antrenörü onun çok geride kaldığını buradan toparlamanın çok zor olduğunu söyledi. Ne yazık ki onu takıma alamazdı. Çünkü çok arkada kalmış ve güçsüzdü. Bunları duydu ve ağlayarak eve döndü çünkü o takımını istiyordu ama takımı onu istemiyordu.

Ağlayarak tahta kapılı evden içeri girdi. Babası içeride oturuyordu. Kapıyı sertçe kapadı ve odasına koştu ağlayarak. Babası yanına gitti ve olan biteni öğrendi. İkisi de yapacaklarını biliyordu. Yapmaları gereken tek şeyin çalışmak olduğuydu.

Babası ile çok ağır ve zor antrenmanlara başladı. Akranlarına çok zor idmanlar olsa da o durmadan çalışıyor onlara her gün yaklaşıyordu. Ağır kondisyon, koordinasyon çalışmaları... Günler, günleri kovaladı. Çalışmalar sonuç veriyor, Ozan eskisinden daha iyi oluyordu.

Antrenörü ileri baktı, vücut yapısı çok iri bir delikanlı gördü. Keskin bakışları, dik yürüyüşü ve dinç bedeni uzaktan bile fark ediliyordu. Bu delikanlı yanına geldi, bu delikanlı Ozan idi.

Her ne kadar antrenörü Ozan'ı sevse de takıma almak istememişti çünkü yaptığı çalışmalardan haberi yoktu. Ozan'ın yoğun, bunaltıcı ve ısrarlı istekleri üzerine antrenör denemeye karar verdi. Ozan biliyordu ki ona bir şeyler göstermesi gerekiyordu.

Başardı! Oynadığı oyun ve zekasıyla işi çözmüştü, antrenörü ikinci kez istemediği için pişmandı bir yandan da bir futbolcu geri kazanıldığı için mutluydu. Eskisinden daha çevik, daha kuvvetli ve hızlıydı. Babası kenardan onu izliyordu. Antrenörü onu kabul ettiği sırada sahanın dışına koşup babasına sarıldı:

- Teşekkür ederim baba! Seni çok seviyorum. Dedi. Babası hiçbir şey demedi oğlu sahaya geri dönünce göz yaşlarına hakim olamadı...

Ozan her zamankinden daha çok çabaladı, her zaman biraz daha geliştirdi kendini ve bulunduğu semtin takımından ülkenin sayılı takımlarından birine transfer oldu. O artık eski Ozan değildi, başarmıştı hayalini gerçekleştirdi. Kendine yeni hedefler koyarak gelişti ve milli takıma kadar yükseldi...

Ahmet Enes TÜRKOĞLU 116

KAVUŞAMAMANIN VERDİĞİ İZDIRAP

Günlerden Çarşamba, 12 Haziran 1998. Hava, insanı bunaltacak kadar sıcak. Çay molası saati gelmiş, Şevket fabrikanın önünde etrafi izliyordu. Birdenbire gözüne uzun saçlı, uzun boylu, güzel bir kız takıldı. Kızın yüzüne ve yürüyüşüne dikkat etti. Amacını anlamaksızın kızı seyretti. Ertesi gün yine aynı saatte etrafi izlemeye gitti. Gözü yine aynı kıza takıldı. Günler böyle geldi geçti.

İçten içe ona karşı hayranlık duymaya başladı. Şevket'in dert ortağı Mehmet, Şevket'teki değişikliği farketti. Bir derdinin olduğunu anladı ve Şevket ile bu durumu konuştu. Şevket olanları anlattı ve bir nebze olsun rahatladı. İş çıkışı eve gitti, Annesi Hacer sofrayı daha yeni koyuyordu. Hem de Şevket'in en sevdiği yemekleri yapmıştı. Şevket hiçbir tepki vermedi ve sofraya öylece oturdu. Bir şeyler düşündüğü belliydi. Annesi bu duruma çok şaşırdı çünkü Şevket sevildiği yemekler yapılırca annesinin boynuna sarılır ve güzel sözler söylerdi. Ama bu kez hiç tepki vermedi, garipti. Annesi de merak etti, çok durgundu. Oğluna neyi olduğunu sordu fakat Şevket bir şey olmadığını söyledi, savuşturdu. Sofradan kalktı. Her saniye gördüğü o kız aklına geldi. Düşünmek istemedi ama aklına engel olamadı. Şevket aşk adamı falan değildi. Şu ana kadar kimseye bir şeyler hissetmemiş, sıradan düz bir hayatı vardı. Aslında kendine de şaşırdı, anlam veremedi.

Hiç tanımadığı, huyunu suyunu bilmediği birine böylesine tutulmak... İçten içe ona bir sevgi besledi. Bir yandan da kendine haksızlık yaptığını düşündü. Bir kişinin sadece dış görünüşüne aldanıp da onu sevmek çok sağlıklı olamazdı. Belki de her şey kurduğu hayallerdeki gibi güzel olmayacaktı. İnsanlar bu yüzden hep hayal kırıklıklarına uğramaz mı? İstedikleri şeyler olmayınca her şeyi kestirip atacak kadar karamsar davranmak, işte bu kendine yapılabilecek en büyük haksızlıktır.

Günler böyle geçer. Şevket işten eve, evden işe gidergelir. Annesi oğlunun bu düşünceli tavırlarını gördükçe o da düşüncelere dalıyordu. Oğluyla muhabbet ediyor, ne olduğunu öğrenmeye çalışıyordu ancak oğlunun ağzından laf alamıyordu.

Bir gün iş başı yaparken makineler arızalandı. Tuhaf tuhaf sesler çıkarmaya başladı. Görevliye bildirdiler. Görevli halledeceğini söyledi, onlar yine işlerine kaldıkları yerden devam ettiler ve hiç beklenmeyen bir şey oldu. Şevket birden bağırdı. Baktıklarında etrafa kanlar sıçradığını gördüler. Şevket'in baş parmağı kopmuştu. Feryat eden Şevket bu acıya dayanamadı ve bayıldı.

Gözlerini açtığı anda kendini bir devlet hastanesinin yatağında buldu. Anasını başında ağlarken gördü ve ne olduğunu sordu. Anası ağlamaktan konuşamadı. Şevket eline bakınca parmağının sarıldığını gördü. Olanları hatırladı sonrasında gözyaşları kendiliğinden boşaldı. Odada bir sessizlik oldu. Artık yapacak bir şey yoktu. Bu duruma alışmak

zorundaydılar. Anası gözyaşlarını sildi, Şevket’e sarıldı ve “Şükret oğlum. Daha kötü şeyler de olabilirdi.

Daha fazla zarar görebilirdin.” dedi. Şevket her ne kadar üzülse canı acısa da gözyaşlarını sildi. Annesine hak verdi. Birkaç dakika sonra arkadaşı Mehmet içeri girdi. O da çok üzgündü. Arkadaşına geçmiş olsun dileklerini sundu ve teselliler verdi.

Hemşire içeri girdi, Şevket’in pansumanını yeniledi. Dinlenmesini söyledi. Mehmet vedalaştı ve odadan ayrıldı. Hacer Ana da bahçeye çıktı. Şevket vücudunun verdiği yorgunlukla gözlerini kapattı ve uykuya daldı. Birkaç saat sonra birinin başında olduğunu anladı ve gözlerini yavaşça açtı. Gördüğüne inanamadı! Emin olmak için gözünü kapattı, tekrar açtı. Gördüğünün bir rüyadan ibaret olduğunu düşündü. Fakat başındaki kişi ona seslenince aslında bir rüyada olmadığını anladı ve yorgun, ağırlaşmış göz kapaklarını sakince açtı.

Günlerdir düşündüğü, izlediği aynı zamanda hayallerini kurduğu kız başında duruyor, gülümseyerek ona sesleniyordu. Beyaz önlük giymişti, sanki onun ruhunu almaya gelmiş bir melek gibi duruyordu. Önlük Şevket’e o kadar ihtişamlı gelmişti ki gözleri kamaşıyor, karşısındaki kızın seslenişlerini duymuyor, yaşadıklarını unutup sadece onu hayal ediyordu. Kız Şevket’in parmağını kontrol ediyordu. Donup kaldı. Hayatta böylesine güzel tesadüflerin olmayacağını düşünürdü, bunların sadece sinema perdesine yansıtılabilecek hikâyelerden ibaret olduğunu sanıyordu. Ancak o an anladı ki tesadüflerin en güzeli karşısında, göz kamaştırıcı beyaz önlüğüyle duruyordu.

Doktor, “Geçmiş olsun.” dedi. Şevket cevap veremedi, şaşkınlığını gizleyemiyordu. Şevket’in kontrolünü bitiren doktor odadan çıktı. Şevket yaşadığı şokun etkisinden çıkamamış, etrafına boş bakıyordu. Bir yandan da içinde minik kıpırtılar hissediyor, sanki iyileşmişçesine gülümsüyordu. Kafasında soru işaretleri oluşmuştu. Delirecek gibi oldu. Bunun hâlâ bir rüya olabileceğini düşünerek gözlerini usulca kapattı. Kafasında karmaşık düşünceler vardı. Uyumak istiyor ama kafasındaki düşünceler uyumasına mâni oluyordu.

Ertesi gün olmuş, iyi denemeyecek bir uyku çekilmişti. Doktor kapıyı tıklattı ve içeri girdi. Şevket’e:

- Adın ne?
- Şevket.
- Benim adım Meryem, memnun oldum. Sizinle ilgilenecek olan doktor benim. Parmağın için birkaç meslektaşım ile görüştüm, elimizden gelenin en iyisi bu, yapılabilecek her şeyi yaptık. Şu anlık yapabileceğimiz tek şey seni kontrol altında tutmak ve en azından parmağını geri kazandıramazsak bile acını bir nebze indirmek. İnşallah iyi olacaksın, dedi.

Meryem, doktorun tüm dediklerini dikkatlice dinledi. Doktor, kontrolünü yaptı, işi bitince odadan çıkıp gitti. Şevket hâlâ olanlara şaşırıyor, böyle olacağını düşünmüyordu. Onun hayallerinde olanlar filmlerdeki klişe sahnelerle aynıydı. Onun düşüncesinde, Meryem karşıdan gelir, çarpışır, kitaplar yere düşer, aynı anda almaya kalkışılır ve tutkulu bir aşk...

Birden arkadaşı Mehmet içeri girdi. Şevket derin bir nefes aldı. Çünkü bir solukta dertlerinin tamamını anlatabileceği dostu gelmişti. Olan bitenleri anlattı. Mehmet de en az Şevket kadar şaşırılmıştı. Mehmet boş gelmemişti, onun da Şevket'e bir haberi vardı. Ona fabrikada sorun çıktığını, yeterli belgelerin bulunmaması dolayısıyla fabrikanın kapatıldığını iletmişti. Şevket garip duygular içerisindeydi. Ağlasa mıydı, gülse miydi? Bilmiyordu. En azından onun gibi başka insanların yaralanmayacağını bilmek, aynı zamanda Mehmet ile dertleşmek ona iyi gelmişti. Mehmet'in gitme vakti geldi, vedalaştılar ve gitti.

Meryem her sabah geliyor Şevket'in kontrolünü yapıyor ve gidiyordu. Birkaç gün bu böyle devam etti. Birkaç kez Meryem'e onu sevdiğini söylemeye yeltense de cesaretini tam anlamıyla toplayamadı. Açıkçası Meryem çok güzeldi ve kendini ona yakıştırmıyordu. Artık bir işi bile yoktu. Tabii iş bulunur ama o, işinin haricinde parmağını da kaybetti. Meryem ise mürekkep yalamış bir insandı. Mehmet aşkını içine, kimsenin ulaşamayacağı derin kuytu bir köşeye gömmüştü. Artık bu sırrı sadece kendi ve can dostu Mehmet biliyordu.

Bir sabah Meryem Doktor yerine bir hemşire içeri girdi, pansumanını yaptı. Şevket:

- Doktor yok mu bugün?
- Meryem Hanım birkaç gün izinli.
- Hayırdır? Önemli bir şey yoktur umarım.
- Yok, bugün evleniyor...

Şevket'in dünyası başına yıkılmıştı. Hiç sormamış olmayı diledi. İçerisinde yaşama hırsına dair bir şey kalmamıştı. Annesini çağırdı. Hastaneden çıkmak istediğini söyledi. Annesi ilk başta tamamen iyileşmeden çıkmasını istememişti ama Şevket'in yoğun, bunaltıcı istekleri üzerine gerekli işlemleri yaptı. Odaya başka bir doktor girdi ve ona:

- Seni bu şekilde taburcu edemeyiz. Biraz daha zamana ihtiyacımız var. Dedi.
- Çıkmak istiyorum. Burada bulunmak istemiyorum. Dedi.

Doktor Şevket'in bu yakarışları karşısında bir koşulla izin verdi:

- Her gün kontrole gelme şartıyla seni taburcu ederim, dedi.
- Kabul, dedi.

Taburcu oldu ama kontrole falan gitmiyordu, kalbinin derin sancıları ona parmağının ağrısını hatırlatmıyordu bile...

Bir hafta sonra Meryem görevinin başına döndü.

Hemşireye:

- Şevket isimli hastamıza ne oldu?
- Taburcu edildi, doktor hanım.
- Ama yeterince iyileşmemişti ki...
- Israrla taburcu olmak istedi. Her gün kontrole gelmek koşuluyla taburcu oldu ama daha bir kere bile kontrole gelmedi.
- Hay Allah! Yazık oldu adama, bir derdi mi vardı acaba?

Meryem aşkından habersiz onun sağlığını düşünürken Şevket, sevip de kavuşamamanın acısını çekiyordu. Belki unutacak, belki ömrü boyunca bu acıya alışacaktı. En acısı ise bunu belirleyecek olan zaman ve zamanın onun karşısına çıkaracaklarıydı...

Merve ÖZDEMİR 133

ÇOCUKLUK GİBİSİ YOK

Halil Bey yorucu bir işgününün ardından evine doğru arabasıyla ilerliyordu. Arabasıyla giderken de biryandan İstanbul'un artık bomboş olan sokaklarını kesiyordu. Eskiden çocukların sevinç sesleriyle yankılanan sokaklar artık yerini şehrin sessizliğine bırakmıştı.

Arabasından inen Halil Bey sokakta yürürken gözüne yalnız başına, elindeki yanları kopuk topla ve yırtık ayakkabılarıyla oynayan çocuğu gördü. Arkadaşlarının elinde ise son model telefonlar ve tabletler bulunuyordu. Dışarıda oynayacak kimsesi kalmamıştı. Halil Bey çocuğu o halde görünce yüreği burkuldu. Biryandan çocuk için üzülüyor, biryandan da bu zamanda çocuk olmadığı için seviniyordu. Eskiden çocuk olmak kadar güzel bir şey yoktu herhâlde, onun için çocukken yaşadığı macera ve eğlenceyi hiçbir şeye değişmezdi.

Fakat şimdi, çocuklar telefon ve tabletlere bağımlı olarak yaşıyorlardı. Halil Bey evine doğru yürümeye devam etti. Yürürken aklına çocukken buralarda oynadığını, koştüğünü, eğlendiğini hatırladı. Evin kapısını açtı merdivenleri çıkmaya başladı. Evden çok güzel yemek kokuları geliyordu. Eve adımını attı, eşine selam verdi ve ellerini yıkadı. Ardından dinlenmek için oturdu ve eski güzel anılarını hatırlamaya başladı.

Çocukken Halil Bey diğer çocuklara oranla daha enerjik, daha aktif bir çocuktü. Yerinde duramazdı, arkadaşlarıyla o

kadar eğlenirdi ki artık eve girmek istemezdi. Arkadaşlarıyla birlikte belki de şehrin her yerine gitmişlerdi. Şehirdeki mahallelere gidip diğer çocuklarla anlaşp birlikte mahalle maçı yaparlardı. Sahada kimsenin tutamadığı Halil Bey'in çok hareketli bir çocuk olması, onu futbolda da iyi yapıyordu. İstanbul'un en iyilerindendi. En çok sevdiği şey ise Rıfkı amcanın bahçesine girip onun yetiştirdiği ağaçlardaki tatlı mı tatlı, lezzetli mi lezzetli meyveleri koparıp yemekti. Rıfkı amca özünde iyi fakat bahçesine izinsiz giren çocukları gördü mü çok sinirlenen biriydi. Çocuklara bahçesinde ki meyveleri yedikleri için kızmazdı, onun kızdığı şey izinsiz olarak yemeleriydi. Mahallede ki bütün çocuklar Rıfkı Amca'dan korkardı fakat hem onun lezzetli meyvelerini yiyebilmek için hem de biraz aksiyon olması için bahçesine izinsiz girme riskini alırlardı. O lezzetli meyvelerin tadı kovalamaca olmadan çıkmazdı, asıl iş kovalamacadaydı. Birde eskiden sokakta arkadaşlarıyla birlikte bilye oynarlardı evde bir kutu bilyesi bulunuyordu. Bilyeler ile bütün gün sıkılmadan oynayabilirdi. Fakat öyle şeyler yapması pek mümkün değildi. Artık dışarıda oynayan pek çocuk yoktu.

Bir anda Halil Bey'in aklına bir fikir geldi. Çocuğunun odasına gitti. Çocuğu da telefona ve tablete bağlanmıştı. Bu fikir hem onu tablettten kurtaracak, hem de dışarıdaki çocuğu bir nebze olsun sevindirecekti. Halil Bey oğluna " Dışarıda oynamak ister misin ? " diye sordu. Oğlu önceofladıpufladı fakat en sonun da babasının dediği bir cümle ile ikna oldu.

Halil Bey oğlu ile eşofman, top, spor ayakkabı ve dışarıda oynamak için ne gerekiyorsa almaya gittiler. Eşyaları aldıktan

sonra evin yolunu tuttular. Dışarıda oynayan çocuğu buldular ve akşama kadar oyun oynadılar. Akşam olunca Halil Bey'in eşinden o klasik cümle duyuldu "Hadi artık geç oldu, gelin artık eve! ". Halil Bey mutluluktan neredeyse ağlayacaktı. Eve geldiklerinde Halil Bey'in eşi bir jest yaparak onlara salçalı ekme hazırladı. Dünyada nekadar yemek olursa olsun o salçalı ekmeğin tadını hiçbir şey veremezdi.

Emre KANTAŞLI 148

ENGEL

Biraz hava almak için bahçeye çıktı. Kulağına gelen kuş sesleri, rüzgârın yaprakları hışırdatması ne kadar da hoştu. Akasya ağaçlarının kokusu zaten başlı başına muhteşemdi. Banklardan birine oturdu. Derin bir nefesi akciğerlerine armağan etti. Bacaklarına dolanan kedi birden bankın üzerine çıktı. Adama sokuldu ve miyavlamaya başladı. Adam dayanamadı ve kediyi kucağına aldı, sevdi. Kedi “Mır mır” diye sesler çıkarıyor, sevgisini belli ediyordu. Adam iç çekti. Çünkü o kedinin ne güneşte parlayan sarı tüylerini ne de kocaman yeşil gözlerini görebiliyordu. O âmâydı.

Bebekken geçirdiği elim bir kaza sonucunda görme yetisini kaybetmişti. Gökkuşağı bile görmemiş bu bebek, küçüklüğünden itibaren adeta kara bir kuyuya hapsedilmişti. Renklerden mahrumdu. İlkokul yıllarında çok büyük sıkıntılar çekti. Harfleri anlayamıyordu ve anlayamadığı için yazamıyordu. Ailesi oğullarına özel öğretmenlik yapması için genç bir bayan eğitmen tuttu. Bir gün öğretmeni, onu köşeye çekilmiş ağlarken buldu. Öğretmeni de küçük yaşlarda annesini ve babasını kaybetmiş, kimsesizler yurdunda büyümüştü. Beş yaşında görme yetisini büyük ölçüde yitirmişti ancak daha sonra geçirdiği iki operasyon sonunda normal baskıda bir kitabı okuyabilecek kadar görebiliyordu.

Öğretmeni, onunla iletişim kurabilmek için ona parmaklarla yazmayı öğreterek başladı işe. Çocuk, avuçlarının içinde öğretmenin parmaklarını hissediyordu.

Bir gün çocuğun elini akan musluğun altına tuttuğu biranda, öğretmeni diğer eline “su” yazdı. İşte o andan sonra müthiş bir gelişme başladı. Böyle anlamaya başladı. Suyu ve yazılan harfleri artık bağdaştırıyordu. Bundan sonra öğretmeninden eline geçirdiği her şeyi kendisinin avucuna yazmasını istedi. Artık sözcüklerin yazılımlarını büyük bir hız ve hevesle öğreniyordu.

Liseye geçtiğinde her şey mükemmeldi. Görmemenin bir engel olmadığını anlamıştı. Geçen o macera dolu yolların ardından nihayet üniversite sınavına girdi. Sınavı diğer arkadaşlarına göre daha iyi geçmişti. Tüm yaz sadece şu sorunun cevabını bekledi: ”Hangi üniversite tuttu acaba ?” Sonuçlar açıklandığında kalbi güm güm atıyordu. Ülkede derece yapmış, ilk 10’a girmeyi başarmıştı. Üniversitede ise yurtdışına çıktı. Orada kendini daha da geliştirip Türkiye’ye döndü, tam donanımlı bir öğretmen olarak. Amacı kendi gibi görme engellileri topluma, dünyaya kazandırmaktı. Şu anda ise çok iyi bir yerdeydi. Öğrencileri onu, o da öğrencilerini çok seviyordu. Buraya gelmesine en çok eski öğretmeni seviniyor, onunla gurur duyuyordu. O da her zaman öğretmenini arıyordu. Kalbinin en derinlerinden hocasına teşekkür ediyordu. Çünkü öğretmeni onu karanlık bir çukurdan, aydınlığa, çıkarıp bir gül bahçesine getirmişti.

Betül BACAK

KÜÇÜK

Sabahın ışıkları yavaşça pencereden içeri süzülerek küçüğü uyandırıyor. Yavaşça yüzünü buruşturarak uyanıyor ardından etrafını süzüyor. Gözü saate takılıyor. Saat yedi, oysa işe gitmesine daha iki saat var. Rahatsız bir ifade ile yerinden doğrularak hâlâ yüzüne vuran ve onu rahatsız eden ışığın geldiği pencereye yöneliyor. Penceresi doğuya baktığı için her gece kapatması gerekiyor. Bazen unuttuğundada o güzel uykusu bölünüyor. Puflayarak perdeyi çekip lavaboya yöneliyor.

Küçük ailesiyle ayrı yaşıyordu. Okuduğu üniversite başka bir şehirde olduğu için ailesindende ayrı kalıyordu. Her tatilde özlediği ailesinin yanına gitmeyi ihmal etmiyordu. Fakat yaklaşık bir yıl önce ailesini bir trafik kazasında kaybedince oraya gitmemeyi seçti. Orasının ailesini hatırlattığı ve onu hüzünlendirdiği için kendi apartman dairesinde kalıyor ve yazları çalışıyordu. Apartmanda yalnız yaşamıyordu. Çok sevdiği arkadaşı ve papağanıyla kalıyordu. Eskiden küçük lakabını ona arkadaşı takmıştı fakat şuan oldukça uzundu. Arkadaşı uzun boylu, sarı saçlı, iri gözlü ve sırık gibi biriydi. Küçük de artık uzun boylu, kızıl saçlı ve yeşil gözlüydü.

Fakat küçüğü başkalarından ayıran en büyük özelliği ise zihin okuyabiliyor olmasıydı. Bu yetenek ona çok şey kattığı gibi ondan çok şey de götürmüştü. Bu, büyükbir sır olarak kalmalıydı çünkü insanların ona ne yapabileceğini bilmiyordu. Laboratuvar faresi olabilirdi ve de korkulan ve uzak durulan biri

de. Bunları tahmin ettiği için kimseye söyleyemezdi. Bu yeteneğini sınavlarda kullanmamaya çalışıyor, bunun haksızlık olduğuna inanıyordu. Bazen yanlışlıkla bazen de bilerek kullanıyordu ama çok sık değil.

Lavaboya yalpalayarak vardı ve soğuk mermerlerin üstündeki soğuk lavaboya tutunarak kendi gözlerinin içine baktı. Birine baktığında aklındakileri duyabiliyordu, gözlerine baktığında ise çok derinlerdeki şeyleride fısıldıyordu o ses küçüğe. Fakat kendi gözlerine baktığında o kısık ve kalın ses, sessizliğe gömülüyordu ve küçüğün düşüncelerini ona fısıldamıyordu. “Belkide kendi sahibine ihanet etmiyordur.” diye düşünüyordu küçük. Sonunda ellerini soğuk suyun altına soktu, saçlarını ve yüzünü iyice ıslattı. Buz gibiydi, bu soğuk onun uykusunu iyice kaçırdı. Yavaşça havluyla kendini kuruladı ve odasının yolunu tuttu.

Bu sabah yaz tatili başladığı için arkadaşı evine dönecekti. Küçük, sabah erken uyanmanın ona birazda olsa yaradığını düşünerek içini rahatlatıyordu. Arkadaşının son gününde ona güzel bir kahvaltı hazırlamak istiyordu ama ilk önce biraz hava almak için odasındaki pencereye yöneldi. Sabahın serin havasını içine çekmek çok güzeldi. O anda da küçüğün şansına güneşin önüne kocaman bir bulut geçmişti.

Saat yedibuçuğa gelmişti buda trenin gelme saati demek. Evin yanındaki istasyonda yavaşça duran trenden hızlıca atılarak çıkan adam sanki bir yere yetişecekti. O an ses küçüğe seslendi “Yine geç kaldım, ne yapacağım tanrım yardım et,” dedi. Adamın telaşı ve loş hava küçüğün çok hoşuna gitmişti ve

minikçe gülümsüyordu. Birazda hoşuna gitmişti bu insanların küçük hikâyelerini duymak. Normalde kendini yalnızlığa gömüp kendi kendini dışlayan bir tipti ve bu yeteneği lanet olarak görüyordu. Fakat bu sabah keyfi yerindeydi.

Birkaç insanın ardından bir kız indi trenden. Sarı saçlı güzel birine benziyordu. Onun da hikayesini merak eden Küçük, gözlerini ona dikti. Kız aniden döndü ve Küçük’le göz göze geldiler. Saniyeler sonra Küçük’ün içini bir korku kapladı ve hemen eğilmesine neden oldu. Küçük, bir anda içinde oluşan o hissin ne olduğunu anlayamamıştı ve onu korku olarak yorumlamıştı. Sonra içindeki o sesin ona bir şeyler anlatmaya çalıştığını fark etti. Biraz konsantre olunca sonunda duydu ama ses, çok belirsiz ve kısıktı. Bir türlü tam olarak duyamıyordu. Sonra ses sustu ve Küçük’ün tek anladığı şey “Benzer” oldu.

Ne olduğunu bir türlü çözemiyordu. Ama onun önemli biri olduğunu seziyordu. “Belkide zihni çok dayanıklıdır ve içimdeki ses bunu anlatmaya çalışıyordur.” diye geçirdi içinden. Camı kapattı ve mutfağa gitti “O meseleyi sonra düşünürüm,” diyerek konuyu şimdilik kapattı.

Sonrasında arkadaşıyla yemek masasına oturdular, papağanında yemeğini verdiler. Kafese koymamışlardı papağanı çünkü ona büyük bir kafes bulamayınca “Kafesi ev olsun,” dediler. Küçük, biraz hüzünlenmişti, iki ay yalnız kalacağı için. Arkadaşı bunu farkedince şakalar yaparak neşelendirmeye çalışıyordu. Beraber evden ayrıldılar, arkadaşı otobüs garına küçük de lokantaya.

Sonunda eve dönen küçük yemeğini yapıp yedi ve papağanıyla odasında oynamaya başladı. Yorgun düşen Küçük, yatağına yattı ardından papağanda karnına kondu ve kıvrılarak uyumaya başladı. Minik bir gülümsemeye iç çekti ve ardından sabahı hatırladı. Uzunca bir süre kafa yordu ve onun hakkında karar vermenin erken olduğunu düşündü. Onu takip edip çalıştığı yeri öğrendikten sonra onunla tanışıp sırrını çözmeye karar verdi. Bir kişinin aklını okuyamasa ne olurki diyebilirsiniz ama o şüana kadar bunu ilk defa yaşıyor vede sesin bir şeyler söylemeye çalışması da cabası, onun özel biri olduğuna emindi.

Sabah oldu, bu sefer perdeyi bilerek açık bırakmıştı. Hemen elini yüzünü yıkadı ve montunu alıp pusuda beklemeye başladı. Yine gelmeliydi daha önce hiç görmemişti ama gelmek zorundaydı en azından öyle hissediyordu. Tren durdu ve insanlar inmeye başladı oda indi. Küçük, yavaşça takibe koyuldu.

Birkaç sokak sonra tenhalaşmaya başlayan yollar içten içe Küçük'ü rahatsız etmeye başlamıştı. Sağa sola derken kimsenin olmadığı bir sokağa girdiler ve kız sağa döndü. Ardından küçükte hareketlendi ve arkasından oda döndü. Bir anda karşısına çıkan kız ona bakıyordu. Küçük galiba farketmişti çok beceriksizim, diyerek gözlerini ovaladı. Tam bir şey söyleyecekken kız konuşmaya başladı. “Neden burada olduğunu biliyorum.” dedi. Küçük, yanlış anladığını düşündü ama kız ona söz hakkı vermeyerek devam etti, “Bende duyamadım”.

Enes ALTANAY 96

KISA BİR YOLCULUK

Küçüklüğümden beri ruhsuz bir tip olarak takılmışımdır. Pek duygulu bir tip olarak tanınmam kısacası. Fakat bir gün, gerçekten hissetmemi sağlayacak biriyle tanıştım.

Aslında her şey sıradandır hayatımda, gerçekten, dışarıdan baktığınızda bunu kolaylıkla söyleyebilirsiniz. Çok aşırı giyinmem, çok bayağı da. Arayı tuturmaya çalışan bir tipim genelde. Her gün uyanır, dışarı çıkar, durağında okuluma giden otobüsü bekler, kendi küçük hayal dünyamda bir şeyler düşünmeye başlarım. Sonrası belli zaten, okula git, derslere gir, ki birçok insanın aksine yapmaktan zevk alırım, dersler bitince eve yürü. Bazılarınız neden yürüyorsun diyebilir, tercih meselesi tabii. Günlerim aşağı yukarı böyle geçer. İstisnai durumlar da var tabii. Örneğin, arkadaşlarımla gezmek, tek başıma dışarı çıkıp bilmediğim yerleri keşfetmek adına “maceramsı” hissettirmesi için kaybolmak gibi.

Her neyse, konudan sapmadan devam edelim. Otobüse binmiştim. Rutin bir gün gibi başlamıştı aslında. Ben otobüste cam kenarını severim. Dolayısıyla oturduğum yer genelde orasıdır, yaşlı bir teyze halihazırda işgal etmemişse tabii. Sağıma bakarım, yolu izlerim, soluma bakarım, insanların problemleri yüzlerinden okunur. Bir “mentalist” değilim, fakat yüzlerine baktığımda, aslında saklamak istedikleri şeyi yaptıklarıyla ya da yapmadıklarıyla belli ettiklerini fark ettim. Örneğin, bir adam görüyorum, bağcıkları bağlı değil, bu evden

aceleyle çıkmış demek. Telefonda annesiyle karısı hakkında konuşuyor. Kapattıktan sonra yanakları kızarık ve kaşları çatık. Geç tepki veriyor. Bundan kolaylıkla karısıyla kavga ettiğini çıkarabilirim. Ya o ya da kahvaltı etmeden gelmiş ve midesi bulanıyor. Her neyse, okuluma gidiyorum. Okulumun çok büyük bir kampüsü var, bu nedenle oturulacak bolca yer bulunuyor. Her sabah yarım saat erken gider, favori bankıma oturur, belki bir şarkı açar, belki de boş boş ağaçların dalgalanmasını, çiçeklerin güneşi selamlamasını ve kuşların cıvıltısını dinlerim.

Yine banka oturmuş, ders saatinin gelmesini bekliyorum. Bir kargaşa koptu, herkes kampüsün önüne dolmuş, kapının önüne bir liste asılmıştı. Kalabalık olduğundan bakamamıştım. Bu arada size söylemeliyim, okuldaki dersler kadar kolay gelen bir şey daha yoktur bana. Sanırım bu anormal bir hafızaya sahip olmanın getirisi, birçok zararının yanında tabii. Listeye bakıyorum ve şoka uğruyorum. Neden mi? Nedeni basit, ben asla bir sınavda birincilik dışında bir sıraya yerleştirilmemişim. Ta ki şimdiye kadar. Beni geçen kim diye kontrol ediyorum ve en iç alıcı noktası da, benim adımın üstünde bir kızın olması. İnanamamıştım, listeye bakıyor, tekrar tekrar kontrol ediyorum. Kesin olarak emin olana kadar.

İsmi bir yerlerden tanıdık geliyor, fakat tam çıkaramıyorum. Birlikte Biyoloji dersi falan almışızdır belki, bilmiyorum. Heyecanla okuldan içeri giriyorum, hafızamı yoklamaya devam ediyorum, kim bu kız? Sonra dank ediyor. Bir değişim öğrencisi, birlikte Fransızca dersi alıyoruz. Nasıl

hatırlamam, bir dönemim bu kızın yanında geçmişti. Aramaya koyuluyorum, her zaman uğradığı okul kütüphanesine gidiyorum. Elinde İtalyan bir yazarın kitabı var, muhtemelen aklından Fransızcaya ve sonra Türkçeye çeviriyor. Yanına yavaş adımlarla gidiyorum. Terlemeye başlıyorum. Neler oluyor böyle? Daha önce hiç böyle hissetmemiştim.

Adını hatırlamaya çalışıyorum, neydi, neydi.. “L” ile başlayan bir şeydi sanki. Loran mıydı, yoksa Lenny miydi? Kahretsin. Yanına gidip adını sormak istiyorum, ağzım hareket ediyor fakat kelimeler dışarı çıkmıyor. Kendimi küçük duruma düşürüyorum ve aniden o başlıyor konuşmaya:

-*Merhaba.*

-Merhaba, diyorum. Halbuki geçen sene o kadar büyütmemiştim gözümde. Bu, benden daha yüksek bir not aldığı için miydi sadece? Kafam karışık, diyalogu devam ettirmeye çalışıyorum.

-Geçen dönem aynı dersi alıyorduk, hatırladın mı beni?

-*Ah, evet, adın...*

Rahatlatıcı. O da beni hatırlamıyor.

-Ben Alexander.

-*Çok sade bir ismin var, ben de Leslie. (tabii ya!) Tanıştığımıza, yani yeniden, memnun oldum.*

-Ben de öyle. Okul çıkışı bir şeyler yapmıyorsan, seni evine bırakmayı çok isterim.

-*Sanırım bugün boşum, neden olmasın?*

Normalde böyle konuşmam, fakat bu kızla birlikteyken karakterim değişiyor, başka biri gibi davranmak istiyorum. Benim daha üst versiyonum olan biri gibi. Âşık olmak böyle bir

şey mi? Yoksa sadece hazımsızlık mı sağlıyor böyle hissetmemi. Bilmiyorum... Ben, bilmiyorum.

Annemin ben küçükken gözlerimin önünde katledilmesinden beri pek bir şeyler hissedemiyorum. Belki de aradığım bir rakip. Benimle karşılaşabilecek birisi. Genelde insanların aşk kavramı böyle değil, biliyorum, fakat ben de böyle biriyim.

Kitabını bitiriyor, dışarı çıkıyoruz, okul kapısından çıkarken ona beğendiği şeyleri soruyorum. Bilirsiniz, ne yapmaktan hoşlanır, kiminle yapmaktan hoşlanır, nerede yapmaktan hoşlanır, vs. Yürüdükçe o bana yakınlaşıyor, ben de ona. Birbirimizi tanımaya başladıkça, o kadar yakın hissediyorum kendimi ona karşı. Hislerim karman çorman, her şey birbirine karışıyor, kalbim hızlıca çarpıyor, göğüs kafesimden fırlayacakçasına.

Kafam çok karışık, şanslıyım, yani artık bütün zamanımı onu düşünerek geçireceğim gerçeğini göz ardı edersek.

Anlatmaya başladığından beri aslında bana ne kadar benzediğini fark ediyorum. Bu o olabilir mi? Hani derler ya, hiç de inanmam, herkesin bir ruh ikizi vardır diye. Bu da benimki olabilir mi?

Bilemiyorum, sanırım zaman gösterecek.

Cengizhan ÇOBAN 43

SÜPER KAHRAMANIM

Yıl 1997, yedi yaşında bir çocuktum. Annemle beraber Kayseri’de yaşıyorduk. Maddi durumumuz o günün şartlarına göre kötüydü. Babam henüz 2 yaşındayken çalışmaya diye gitmiş ve o günden sonra bir daha gelmemiş.

Annemle beraber çok zor zamanlar geçirdik. Annem çok hastaydı ve maddi durumumuz çok kötüydü. Yarı aç yarı toktuk. Küçük yıkık dökük bir evde yaşıyorduk. Annem yetimhanede büyümüş onun için hiç akrabamız yoktu. Bir halam varmış onu da hiç görmedim zaten.

Babamı hep çok merak ederdim. Nasıl biri olduğu hakkında hep hayal kurardım. Çok özlerdim babamı. Özlediğim kadar da nefret ederdim. Bizi bırakıp gitmesine anlam veremezdim. Yaşadığımız bütün bu zorlukların babam yüzünden olduğu düşünürdüm. Annem ise hiçbir zaman babamdan nefret etmemem gerektiğini, babamın çok iyi bir insan olduğunu anlatırdı. Gelmemesinin de bir sebebi olduğunu düşünerek avuturdu belki de kendini. Bir gün mutlaka geleceğine inanırdı. İnandığı gibide oldu. Babam bir gün ansızın çıkageldi.

Annemin mutluluğu gözlerinden okunuyordu. Onu hiç o kadar mutlu görmemiştim. Babam gelmemesinin sebebini açıkladı. Çalıştığı yerde uğradığı iftira sonucu haksız yere hapse girmiş ve bizi bu süreçte ondan arayamamış. Annem babama inanıyordu. Benim ise bir tarafım inanmak istiyor bir tarafım ise inanmak istemiyordu. Babamın mantıklı bir sebebi olsa da

affedemiyordum. Onsuz geçen zamanlar, çektiğimiz sıkıntılar ve annemin o çaresiz kaldığı anlar aklıma geldikçe nefretim artıyor, babamı affedemiyordum.

Babam geldiği zaman evde her şey çok değişti. Güzel oldu aslında. Tam bir aile gibi olmuştuk. Eksik parçamız tamamlanmıştı. Bu durum hoşuma giderdi ama asla belli etmezdim. Her şey ne kadar güzel gidiyormuş gibi gözükse de öyle değildi. Annemin hastalığı çok arttı. Tedavi edilemez bir duruma gelmişti. Annem kısa bir süre maalesef öldü. Dünyam başıma yıkıldı. Bu dünyadaki en değerli varlığımı annemi kaybetmiştim. Babam olan tanımadığım Murat adında bir adamla kala kaldım. O saatten sonra hayatımın bittiğine inanıyordum ve hayatıma daha fazla devam etmek istemiyordum. Hayatımın en zor dönemleriydi. Hem annem yoktu hem de tanımadığım bir yabancıyla, babamla yaşamaya başlamıştık.

Annem öldükten sonra babamı hiç kabullenemedim. Her gün kavga ederdik. Her fırsatta ona bizi bırakıp gittiğini ne kadar zor günler geçirdiğimizi anlatırdım. Kendisini suçlu hissetmesini isterdim. Babama ne zaman bunları anlatsam gözleri dolar ağlamamak için kendini zor tutardı. Bazen ise kendini tutamaz bir çocuk gibi ağlamaya başlar benden özür dilerdi. İçim garip olurdu babamı öyle görünce ama yinede yapmaya devam ederdim.

Bir gün sokakta top oynarken düşüp bayılmışım. Gözlerimi açtığımda hastanedeydim. Babam başımda bekliyordu. Gözleri dolu, ağlamamak için kendini çok zor tutuyordu. Ben hastaymışım. İlik kanseriymişim ve bu arada

tedavi olamazmışım. Her şeyimizi satıp İstanbul'daki hiç görmediğim Sedef adındaki halamın yanına gittik. Halam cidden çok iyi biriydi. Benimle çok ilgilenirdi kendi çocuğu gibi.

İstanbul'a geldiğimizden beri görmediğim, yapmadığım birçok şeyi gördüm ve yaptım. Babamla hayatımda ilk kez lunaparka gittim, sinemaya gittim çok güzel vakit geçiriyorduk babamla. Bu süreçte tedavimde devam ediyordu. Bir sürü iğne oluyordum. Canım çok yanıyordu. En kötüsü de hiçbir ilerleme katedemiyordum. Tek çare ilik nakliydı. Uygun ilik bulunamıyordu. Babama alışmıştım artık onu sevmeye değer vermeye başlamıştım ancak hâlâ bir kere bile baba dememiştim.

Bir gün Necmi adamda çok zengin bir adam geldi. Onun iliği bana uyuyordu ama bana iliğini vermiyordu. İliğini verme karşılığında ise bizden ona veremeyeceğimiz bir şey istiyormuş. Onunda bir oğlu varmış o da çok hastaymış. Kalp hastasıymış. Nakil bulunmazsa onun oğluda ölecekmış. Babamı neler yaşadığını anlamasına rağmen hâlâ neden iliğini vermediğini anlamıyordum. Babamın çaresizliğini görüyordum. Benim günden güne gözünün önünde bittiğimi görüp hiçbir şey yapamamak onu mahvediyordu. Bu arada durumum öyle bir hal almıştı ki bir hafta içinde nakil gerçekleşmezse ölecektim. Ben ölmekten çok korkuyordum nedenini bilmiyordum.

Babam eve geç geldi. Bana yarın ameliyat olacağımı uygun iliğin bulunduğunu hiç korkmamam gerektiğini söylüyordu. O an çok mutlu olmuştum, ölmeyecektim. Halam ise ağlıyordu, babama bakıp bakıp ağlıyordu. Ameliyat için hazırlamıştılar beni hayatımın en garip anıydı. O an babam geldi

beni rahatlatmaya çalışıyordu ameliyata girmeden babamın elini sıktım tam gidiyordum ama gidemedim.Koştu babama sarıldım ilk defa o an baba dedim.Babam da ben de ağlıyorduk.Ayrılamıyorduk. Ayrılmak da istemiyordum.Ameliyata girdim. Ameliyat çok başarılı geçmişti ama...

Şuan yıl 2017 ve ben 27 yaşındayım. Evlendim ve bir çocuğum var.Bunları size babamın mezarından anlatıyorum. O ameliyata girmem için yani Necmi denen adamın bana iliğini vermeye ikna olması için babamdan oğlu için kalbini istemiş. Babamda beni kaybetmemek için başka çareside olmadığı için o çaresizlikle kabul etmiş.Anlayacağınız ben hayatımı babamın kalbi üzerine kurmuşum.Şuan sahip olduğum her şeyi en önemlisi hayatımı babama borçluyum.Benim süper kahramanım babam.İyi ki varsın baba iyi ki vardın!

Esra KOCABAŞ

PARA VE AŞK

Ahmet zengin bir işadamıydı. Ama bu zenginliği gönlünde de sürüyordu. Asla kimseyi parasıyla küçümsemiyor, tam tersine onlara yardım ediyordu. Bir eşi de vardı Ahmet'in. Çok seviyordu onu. Kadın ona çok uzak davransa da Ahmet karısının onu sevdiğine inanmış, onun tek kelimesine bile bağlanmıştı.

Bir gün yine kahvaltısını yapmış işe gitmek için arabasına binmişti. Kafası o gün çok dağınıktı. Karısını düşünüyordu, neden bu kadar soğuk davrandığını. O dalgınlıkla yoldan çıktığını farketmemişti bile. Böylece Ahmet çok büyük bir kaza geçirdi. Kendisine gelmesi bile günlerini almıştı. Uyandığında karşısında hemşireyi gördü.

- Selma! Selma!
- Sakin olun efendim. Çok büyük bir kaza geçirdiniz. Geçici bir hafıza kaybı yaşıyorsunuz. Telefon rehberinizdeki hanımefendiyi aradık(Selma Hanım) sanırım eşinizdi ama gelmeyeceğini söyledi.
- Ah Selma ah...

Çok ilginçti ki Ahmet'in hatırladığı tek şey Selma idi. Zaten annesini ve babasını kaybetmesi üzerine çok yıkılmıştı Ahmet. Bir de Selma onu bırakıp gitmiş miydi yani? Ahmet bunu duyduğunda sanki vücudunun tüm ağrılarını unutmuştu. Dünya başına yıkılmıştı. Gerçekten bu kadar değersiz miydi onun için? Boşuna mı sevmişti onca yıl?

Hemşireden eşini aramasını istedi. Selma telefonu açtı,

- Alo?
- Alo Selma, yoksa aramadılar mı seni,haber vermediler mi kaza geçirdiğimi? Ne olur aramadılar de!
- Hayır Ahmet hayır, aradılar. Ben ömrümün sonuna kadar sakat bir adama bakamam.Sevmiyorum seni lütfen beni bir daha arama!

Selma Ahmet'in yüzüne kapatmıştı telefonu. Ahmet nefes alamıyordu, boğazı düğümlenmişti. Duygularını tarif edemiyordu. O şimdi karmakarışık ve yıkıktı. Doğru ya sevmiyordu demek ki Selma onu. Sevmeden de evlilik yürütülmezdi ki, diyerek hâlâ Selma'yı haklı çıkaracak fikirlerde bulunuyordu. Ama bir taraftan da içinden bir ses, paran için sevdi şimdi de gitti, diyordu. Ahmet bunlara inanmak istemiyordu. Ama anladı zamanla, her şey parası içindi.

Aradan altı ay geçti Ahmet'in hafıza kaybı geçmişti. Ahmet onu hâlâ seviyordu ama aşk duymuyordu sadece eski karısı olarak değer veriyordu ona. Boşanmışlardı artık. Bu sırada da Ahmet işine gitmeye başlamıştı.

Bir gün bir telefon aldı. Hastaneden arıyorlardı.Selma düşüp kafasını çarpmıştı ve şu an çok kan kaybediyordu. Selma ile Ahmet'in kan grupları uyuşuyordu. Ahmet hızlıca bir taksi çağırdı ve taksicinin yardımıyla taksiye binip hastaneye gitti. Selma çok kötü gözüküyordu. Kan verdi ve kendine gelene kadar Selma'yı bekledi. Selma, karşısında Ahmet'i görünce çok şaşırıldı. Ahmet'in bakışlarında bir anlam arıyordu ama bir anlam da çıkaramıyordu. Karmakarışık bakıyordu Ahmet, duyguları

çok karışıktı. Hem sevgiyle hem de nefretle bakıyordu sanki. Selma geldiği için minnettardı Ahmet'e. Ne kadar büyük bir yanlış yaptığının farkındaydı. Selma Ahmet'le konuşmaya başladı.

-Boşandıktan sonra farkettim ne kadar büyük bir yanlış yaptığımı. Ben seni seviyorum Ahmet. Beni affedebilecek misin?

Ahmet onu unutmuştu aslında ama keşke görmeseydi onu, keşke tekrar hatırlamasaydı. Belki de aşıkta hâlâ, kendini kandırıyordu belkidesevmiyorum diye. Ama yapamazdı işte, tekrar affedemezdi onu. Güveni sarsılmıştı bir kere. Ayrıca bu öyle küçük bir güven değildi. Parası için onu seven bir kadınla şimdi nasıl birlikte olabilirdi ki? Ahmet cevap verdi:

-Hayır Selma, üzgünüm ama bunu yapamam, Kendine iyi bak...

Eda Nur BAŞBELEN

UMUT

Herkes ondan imza alabilmek için sıra kavgalarına giriyor, fotoğraf çekilebilmek içinse eline telefonlar tutuşturuyorlardı. Kendisini çok mutlu ve hayalinin gerçek olmasının sevinciyle mükemmel hissediyordu. Rüya gibiydi, evet gerçekten ryaydı. Annesinin ‘Hadi oğlum kahvaltıya’ demesinden kalkması gerektiğini anladı. ‘Ben böyle Şeyleri ancak rüyamda görürüm’ dese de kendi içinde umudu vardı.

Kahvaltıdan sonra, dört ay önce bir telefon uygulamasında yazmaya başladığı romanının yorumlarını okumaya başladı. Çok yoktu zaten. Bazıları kötü yorum yazarak onun moralini bozmaya çalışsa da yanında olan yazması için ona destek veren birkaç okuyucusu da vardı. ınar her zaman o ünlü yazarlardan olmayı hayal ederdi. İçinde umudu da vardı. Ama bazen oturur, düşünür ve ‘Sadece birkaç okuyucum varken bunu nasıl başaracağım’ diye kendine sorardı da cevabını bulamazdı.

Bir gün okuldayken arkadaşı Ezgi, teyzesinin de yazar olduğunu ve birçok kişiye kitap çıkartma konusunda yardımcı olduğunu söylediğinde ınar çok sevinmiş ve onunla tanıştışıp tanıştıramayacağını arkadaşı Ezgi’ye sormuştu. Ezgi de ‘Seve seve’ deyip bu isteğini kabul etmişti. Eve geldiğinde annesi balkonda oturuyordu. Bugün Ezgiyle konuştuklarından bahsetti ve hafta sonu Ezginin teyzesi olan Gülten Hanım ile buluşacaklarını söyledi. Akşam yemeğinden sonra, yazdığı son

bölümü bir kez daha kontrol edip annesine okuttu. Annesinin onayını almıştı.

Yarın cumartesi idi. Gülten Hanım ile buluşacaklar, kendi yazmış olduğu romanını okutacak ve ona birkaç soru soracaktı. Biraz erken yatmıştı bu gece hemen uyuyup sabahın çabuk olmasını istiyordu. Güneşin ilk ışıklarıyla uyanmış ve yanında götüreceği eşyalarını hazırlamaya başlamıştı.

Kahvaltıyı ailesiyle yapıp giyindi ve Gülten Hanım ile buluşacakları kafeye doğru yol aldı. İçeri girince Ezgi'yi ve yanındaki teyzesini gördü, onların yanına gitti.

Ezgi onları birbirleriyle tanıştırdı. Çınar, defterini çıkardı ve Gülten Hanım'a sormaya, merak ettiği şeyleri öğrenmeye başladı. Gülten Hanım, Çınar'ın romanını okumuş ve gerçekten konusunu, içeriğini, her şeyini çok beğenmişti. Ezgi de okumayı bekliyordu. O da çok beğenmişti. Gülten Hanım ekibiyle bir telefon görüşmesi yapıp elindeki örneği onlara götürmek istediğini Çınar 'a söylemiş ve o da kabul etmişti. Hayallerine ilk adımını atmanın sevincini yaşıyordu.

Hemen işlemleri başlattılar iki ay sonra artık kitabı basılmıştı ve hayalleri gerçek olma yolunda ilerliyordu.

Ebru TARHAN 9

SÖZLER UĞRUNA

Frank henüz otuz yaşlarında güçlü ve çok zeki bir komutandı. Ülkesi için her şeye katlanırdı. Babası Marcel görevinden ayrıldıktan sonra onun yerine gelmiş ve askerlerine göre babasından daha iyi bir insandı. Babası Marcel görevini bitirdikten sonra kralı tarafından kendisine hediye edilen kalesine çekilmiş ve dinlenmeye başlamıştı. Komutan olduğu dönemlerde birçok savaş kazanmış ve ülkesinin tarihine adını altın harflerle yazdırmıştı. Ancak oğlunun ondan daha zeki bir komutan olduğunu biliyor ve daha muhteşem zaferler kazanacağına inanıyordu.

Bir sabah kapısının çalınmasıyla uyandı ve kapısını açtı. Karşısında kralın özel şövalyelerinden biri kralın ona yazdığı mektubu getirmişti. Mektubu açtı ve okumaya başladı. Okuduktan sonra sessizce mektubu masasının üzerine bıraktı. En yakın arkadaşı olan Geren'i yanına çağırdı. Ona mektupta ülkesinin savaşa hazırlandığını ve kralın oğlunun bu savaşı kazanamayacağını yazdığını söyledi. Geren ona tekrar ordularının başına geçip geçmeyeceğini sordu. Marcel kararsızdı, usulca ayağa kalktı ve kalenin yakınlarında bulunan karısının mezarına gitti. Mezarın yanına geldiğinde duraksadı ve karısına verdiği sözleri hatırladı. Oğlunu son nefesine kadar koruyacağına söz vermişti. Yere doğru eğildi. Elini mezarın üzerindeki çiçeklerde gezdirdi. Olabildiğince hızlı bir şekilde kaleye doğru yürümeye başladı.

Kaleye vardığında Garen'i yanına çağırıp krala mektup yazdırmaya başladı. Mektubunda kralın teklifini kabul ettiğini ancak orduları oğluyla beraber komuta edeceğini söyledi. Mektubu krala götürmesi için Garen'in oğlu Theon'u görevlendirdi. Theon çok iyi at kullanan zayıf ama çevik bir delikanlıydı. Kralın sarayına doğru yola çıktı ve 3 gün içinde mektubu krala verdi.

Kral Edgard mektubu alır almaz okumaya başladı. Okumayı bitirince hafif bir tebessümle yaverine orduları toplayın diye emir verdi. Ülkenin dört bir yanından askerler Kralın sarayına doğru hareket etti. Marcel ordular toplanmadan kralın yanına varmıştı. Kralın huzuruna çıktığında kral ciddi bir şekilde yanına geldi. Fakat Edgard eski dostu karşısında ciddiyetini koruyamadı ve bir kahkaha patlattı. O kocaman sessiz salonun içinde kahkahası yankılandı. Marcel'e sarıldı ve gülmeye devam etti. Marcel ciddi bir adam olmasına rağmen hafif bir tebessümle gözükmekten kaçamadı. Kralla beraber hasret giderirken oğlu Frank büyük salona girdi. Kralın karşısında diz çöktü ve babasına baktı. Babası o küçük kaleye çekildiğinden beri onu görmemişti. Ama zayıf görünmemek için babasına kafasıyla selam vermekle yetindi. Aslında içinde babasına sarılamadığı için fırtınalar kopuyordu. Kral Edgard herkese yerine oturmasını söyledi. Kendisi ayağa kalktı ve ülkenin durumunu anlattı. Konuşması bittikten sonra gidip tahtına oturdu.

Ardından salondaki insanlar teker teker dağılmaya başladı. Marcel oğlunu yanına çağırdı ve onunla konuşmak

istediğini söyledi. Frank babasının ne söyleyeceğini merak ediyordu. Kendince tahmin etmeye çalışırken babası konuşmaya başladı. Düşmanı çok yakından tanıdığını ve çok tehlikeli bir komutanları olduğundan bahsetti. Frank umursamaz bir tavırla savaşı kazanacaklarını söyledi. Marcel ona kazanırken neler kaybettiğine de dikkat etmesi gerektiğini söyledi. Frank cevap veremedi. Marcel oğlunun yanından uzaklaştı ve odasına doğru gitmeye başladı.

Sabah kılıç sesleriyle uyandı. Oğlu Frank tek başına odasının önündeki talim alanında tek başına talim yapıyordu. Hazırlanıp oğlunun yanına gitti ve onu izlemeye başladı. Frank henüz babasını fark etmemişti. Talimi bitince babasının onu izlediğini anca gördü. Babasının yanından uzaklaşmaya başladı. Çok uzaklaşmadan Marcel ona seslendi ve kahvaltıdan sonra nasıl savaşa girmeyi konuşalım, dedi. Frank babasına kafasıyla onay verdi ve uzaklaşmaya devam etti.

Büyük salonda kral ve ailesiyle beraber kahvaltı yaptılar. Kahvaltı bittikten sonra Kral Edgard dostu Marcel'e düşmanların yaklaşmakta olduğunu ve kötü bir haberinin olduğunu söyledi. Marcel yavaşça irkildi ve Edgard'ı dikkatlice dinlemeye başladı. Edgard düşman ordularının kendi ordularının beş katı büyüklüğünde olduğunu söyledi. Marcel şoke olmuş bir şekilde kafasını önüne eğdi. Sakince ayağa kalktı ve oğlu Frank ile beraber dışarı çıktı. Ordusunun kamp kurduğu yere gitti. Emirler yağdırmaya başladı. Kilometrelerce uzunlukta hendek kazdırmaya başladı. Daha sonra oğlunu yanına çağırdı ve savaşı anlatmaya başladı. Oğluna hilal şeklindeki dağların ortasından

ordularımızın yüzde onluk bir bölümüyle bekleyeceğini geriye kalan birliklerin seninle dağın arkasında bekleyeceğini söyledi.

Oğlu birliklerini dağın arkasına yönlendirirken bir piyade Marcel'in yanına geldi ve hendeklerin kazıldığıнын haberini verdi. Dağın içine doğru küçük bir birlikle yürümeye başladı. Daha sonra tüm okçulara dağın tepesine çıkma emrini verdi ve oğlu saldırıya geçmeden saldırıya geçmemelerini söyledi. Artık her şey hazırды. Düşmanı beklemeye başladı. Düşman birliklerinin ayak sesleri duyulmaya başladığında ayağının altındaki toprağın titremeye başladığını hissetmişti. Düşman birlikleri kocaman toz bulutunun arasından gözükmeye başlamıştı yavaş yavaş. Marcel birliklerinin yarısına hücum emri verdi. Marcel'in hücum eden o minik birliği hızla giderken hendeklerin önünde durdu. Düşmanlar hızlıca gelirken ne olduğunu anlayamadan hendeklerin içine düşmeye başladılar. Düşmanlar birden durdu. Daha sonra hendeğin etrafından dolaşmaya başladılar. Marcel hücumu gönderdiği küçük birliği geri çağırды. Oğluna işaret verdi. Frank ordularıyla dağın arkasından önüne doğru dolaşmaya başladı. Düşman birlikleri Marcel'in üstüne gelirken Frank arkalarından gelip onları dağın içinde sıkıştıracaktı. Marcel kendini ve askerlerini yem olarak kullanmıştı. Oğlu Frank düşmanların arkasından gelip hepsini sıkıştırınca okçular dağa doğru kaçan düşmanları öldürmeye başladı. Böylece Marcel ve Frank düşmanı büyük bir bozguna uğratmayı başarmışlardı.

Savaştan sonra Frank binlerce cesedin arasında dolaşmaya başladı. Babasının savaşlardan sonra canlı kalan

düşmanları öldürdüğünü biliyordu. Bir yandan yaşayan düşman var mı diye bakarken bir yandan da babasını arıyordu. Biraz daha ilerleyince fark etti ki babasının komutasındaki askerlerden kimse hayatta değildi. Telaşla babasını ararken yerde zorlukla nefes alan birini gördü. Yanına yaklaştı ve birden atından inip koşmaya başladı. O babasıydı. Yıllarca görmediği babası şimdi yeni kavuşmuşken elinden gidiyordu. Yere diz çöktü ve babasına sarıldı. Babası onu çok sevdiğini ve onunla gurur duyduğunu söyledi. Frank ağlıyordu. Hıçkırma hıçkırma yüksek sesle ağlıyordu. Babası gözlerini kapattı. Frank sinirlendi küfürler savurmaya başladı. Düşman cesetlerini tekmelerken Garen yanına geldi ve sakinleştirmeye çalıştı. Frank sakinleşmişti fakat ağlamaya devam ediyordu. Garen askerlere emir verdi ve Frank'i kralın sarayına götürdüler.

Vardıklarında gece olmuştu. Frank zaferi kutlamadan odasına gidip uyudu. Sabah kalktı. Hiç bir şey yemeden sarayda dolaşmaya başladı. Karşısına Kral Edgard çıktı. Frank'in karşısında geçti ve birden sarıldı. Üzülmemesi gerektiğini babasının ne kadar iyi bir adam olduğunu anlattı. Orduların başında artık tek başına onun olduğunu ve ülkesinin ona ihtiyacı olduğunu söyledi. Frank kralı karşısında diz çöktü ve kralına yemin etti. Kral ayağa kalkmasını söyledi. Frank ayağa kalktı ve kral omzunu sıvazladı ve yanından uzaklaştı. Frank gidip bir şeyler atıştırdı. Öğleden sonra babasının cenaze törenini yaptılar. Babasının küçük kalesinin yakınındaki annesinin mezarının yanına gömdüler.

Daha sonra kralın sarayına değil babasının kalesine gitti. İçeri girdi ve direk babasının odasına gitti. Etrafa göz gezdirirken oradaki küçük bir dolapta mektuplar buldu. Okumaya başladı. Ardından babasının annesi öldükten sonra yazdığı Şeyleri buldu. Kendisini koruması için karısına söz vermişti. Tutmuştu da. Bu mektupları okuyan Frank'in gözleri doldu ve hızlıca ayağa kalktı. Mektupları yerine koydu. Kaleyi terk etti ve kralın sarayına doğru yola ıktı. Yıllarca babası gibi ülkesi uğruna savaştı. Yaşlandıktan sonra babasının ona bıraktığı kalede dinlenmeye başladı.

Ahmet Kenan KOTİL

GENÇ

Perdenin arasından sızan günün ilk ışıklarıyla uyanmıştı genç. Her zaman olduğu gibi elini yüzünü yıkadıktan sonra ahşap masada kahvaltısını yaptı. Biraz peynir ekmek ve yanında sıcak bir çay vardı masada.

Daha sonra yeşil ceketini aldı ve kapıya doğru yürüdü. Durdu ve havanın yağmurlu olduğu aklına geldi hemen askıda asılı olan siyah şemsiyesini aldı ardından da kapıdan dışarı doğru çıktı. Merdivenlerden inmeye başladı komşularından birini gördü, selam verdi ardından da yoluna devam etti. Sokak kapısından çıktı otobüs durağına doğru hızlı adımlarla ilerledi. Otobüs geldiğinde eskimiş olan cüzdanındaki kartını çıkarıp okuttu. Oturacak yer yok gibiydi fakat arkalarda olabilir umuduyla yürüdü bulamayınca ayakta durmaya razı oldu. Geleceği yere vardığında kırmızı butona basıp otobüsten indi.

İş yerine yani küçük makinaların ve büyük araçların olduğu yere vardı. Patronu ona saati gösterdi fakat ona aldırış etmeden içeri doğru yürüdü. Patronu artık ona bu iş yerinde çalışamayacağını söylediğinde genç iyice sinirlendi ve patronuna doğru dönüp ona yumruk attı. Yumruğun ardından patron yere düştü ve kafasını kapının girişindeki mermere çarptı. Genç endişelendi hemen patronun boğazını elleyip onun yaşayıp yaşamadığını kontrol etti. Fakat görünüşe göre patronu çoktan öteki dünyayı boylamıştı.

Genç, hızlı bir şekilde patronun cesedini kasabanın doğusunda bulunan karanlık ve yaşamın olmadığı yere götürme planı yaptı. Hemen yola koyuldu ve patronunun cebinden onun arabasını anahtarlarını alıp arabanın kapısını açtı. Direksiyona

geçti ve karanlık kasabaya doğru sürdü. Herşey planladığı gibi gidiyordu ta ki yolda polislerin olduğunu görene kadar. Genç, telaşlandı polislerin genci durdurması ardından bir anda gaza basıp polislerin arasından kaçtı. Polisler hemen genci takip etmeye başladı ve kısa bir sürenin ardından genç yakalandı.

Yakalanan genç suçunu itiraf etmek zorunda kaldı ve yaptıklarından pişman olduğunu ancak patronunun bunca zaman ona işkence ettiği için hakettiğini söyledi.

Burak ERCAN

UMURSAMAZ

Ezgi yedi yaşında, annesi Meral hanımın direktmesiyle voleybola başladı ve günden güne voleybolu çok sevdi. Aradan çok zaman geçti, bu süreçte Ezgi voleybolda profesyonelleşti ve her zaman yanında olan antrenörü Ezgi'ye, voleybolu bırakmaz ve bu tempoda ilerlerse milli takıma bile girebileceğini söyledi. Antrenörünün bu lafından sonra Ezgi sadece milli takıma girme hayalleri kurarak kendini daha çok geliştirmeye odaklandı.

Bu zaman içinde bulunduğu kulüpteki maçlara çıkıyor boş vakitlerinde de bol bol antrenman yapıyordu. Her şey çok güzel giderken 16 yaşında katıldığı bir maçta topu karşılarken arkadaşıyla çarpışıp yere düştü ve bacağına sakatladı, acılar içinde bağırmaya başladı. Sağlık ekipleri Ezgi'yi hastaneye götürdü ve bacağına kontrol ettiler. Doktor kontrolden sonra Ezgi'nin annesini yanına çağırdı ve Ezginin bacağındaki sakatlığın tedavisi olmadığını sadece bacağına dinlendirmesi, voleybola da bir süre ara vermesi gerektiğini söyledi. Annesi Ezgi'nin bunu kabul etmeyeceğini biliyordu ama ikna etmekten başka yolu yoktu, çünkü bacağı daha kötüye gidebilirdi. Doktorun yanından ayrıldı ve kızının yanına gitti. Ezgi, odada merak içinde annesini bekliyordu, Meral Hanım odanın kapısından girer girmez Ezgi endişeli bir şekilde doktorun ne dediğini sormaya başladı. Meral Hanım Ezgi'ye bacağına yormadığı ve voleybola bir süre ara verdiği takdirde sakatlığının son bulacağını ve iyileşeceğini aksi takdirde bacağına ödem gibi kalıcı rahatsızlıklar oluşabileceğini söyledi. Bunun üzerine Ezgi annesine, voleybolla geçen bu 9 yıldan sonra milli takıma

girme şansını yakalamaya çok az kalmışken bu dönemde voleybolu bırakamayacağını söyledi.

Birkaç gün sonra hastaneden ayrıldılar ve Ezgi hiçbir şey olmamış gibi voleybol oynamaya, antrenmanlarına ve bacağına zorlamaya devam etti. Ama sakatlığı başına bela oluyor her maçta illa ki bacağına oynatamayacak şekilde ağrılar giriyor ve bu da Ezgiyi çok zorluyordu. Annesi her gün ısrarla Ezgi'ye yaptığının yanlış olduğunu bacağına biraz daha zorlarsa sakatlığının kötüleşeceğini ve o çok sevdiği voleybolu bir süre yerine tamamen bırakmak zorunda kalacağını dile getiriyordu. Fakat Ezgi, sakatlığını gözardı edip annesine maçların daha önemli olduğunu söyleyip her seferinde kendine dikkat edeceğine dair sözler veriyordu.

Ezgi hastaneden ayrılalı bir ay olmuştu ve bu bir ay içinde ondan fazla maça katılıp bacağına yeterince zorlamıştı bile. Yine bir gün maça çıkmak için hazırlanıyordu ve bacağına bir sızlama başladı, sızlamayı pek umursamadı ve maça girdi. Bir süre sonra bacağına giren ani bir ağrıya yere yığılan Ezgi acı içinde çığlık atmaya başladı. Annesi hemen durumu fark etti ve hemen yanına gitti. Ezgiye oynayıp oynamayacağını sordu Ezgi annesine telaşlı bir sesle “Anne beni hastaneye götür.” dedi. Bunu duyan annesi Ezgi'yi hemen sahadan aldı ve hastaneye gitmek için arabayla yola koyuldular. Hastaneye vardıklarında doktor Ezgi'yi hemen aldı ve bacağına kontrol etti aslında olan şey belliydi Ezgi bacağına çok yorduğu için bir noktada eski sakatlığından kalma bir ödem oluşmuştu ve Ezgi ne zaman bacağına çok yorsa hemen ağrı başlayacak ve belirli bir

süre bacağı kasıldığı için hiçbir şey yapamayacaktı. Doktor bunları Ezgi ve annesine anlatırken Ezgi'nin gözleri dolmaya başladı içinden “Milli takıma girmeye bu kadar az kalmışken voleybolu nasıl bırakırım?” diye geçiriyordu sürekli ama bırakmazsa da maçların ortasında bacağına ağırlar girecek ve yine oynayamayacaktı. Bu yüzden içten içe ne kadar kabullenirse de voleybolu bırakmak zorundaydı. Milli takıma girebileceği bu zamanlarda yani hayallerini tam gerçekleştirecekken başına böyle bir olay gelmesi Ezgi'ye çok koymuştu. Kontrolden sonra hastanede bir gün kaldılar ve sonra eve gittiler.

Annesi Meral Hanım Ezgi'ye zamanında kendini tutup bir iki hafta voleybolu bekletip dinlenseydin şu anda ağırların geçmiş hatta belki de milli takıma girmek için teklif bile almıştın, dedi. Ezgi olanları hâlâ kabullenemiyordu bu olaydan sonra sağlığının her şeyden önemli olduğunu ve bazen hayallerini ikinci plana atması gerektiğini anladı ve yıllar geçtikçe Ezgi'nin içindeki keşke yapmasaydım annemi ve doktorumu dinleseydim, gibi pişmanlık duyguları çoğaldı ama artık yapabilecek hiçbir şey yoktu.

SerenayBAŞARAN 29

İNANMAK BAŞARMANIN YARISIDIR

Mustafa'nın babasının ölümünden tamı tamına on sene geçmişti. Babasını daha çocukken kaybetmişti. Babasız olmak nasıl bir şey şimdi daha iyi anlıyordu. Herkesin babası vardı, zor zamanlarda arkasına geçebilecek, dayanabilecek bir babası vardı. Ne yazık ki Mustafa'nın yoktu. Daha doğrusu babasının yerini doldurabilecek biri bile yoktu. Okuldaki, mahalledeki arkadaşlarına sürekli tavsiyede bulunuyordu. Babanızın kıymetini bilin, ey gençler. Baba ailenin özüdür.

Sınav haftası yaklaşıyordu ve Mustafa daha çok çalışmaya başlamıştı. Sınava konsantre olmaya çalışıyordu. Bu sınav onun için çok önemliydi. Bu sınavı kazanmalıydı ve kazanacağına da inanıyordu. Çünkü inanmak onun en güçlü silahıydı. İnanmazsa başaramayacağını biliyordu. İnanmak onun için her şeydi, tek dayanak noktasıydı. En sevdiği arkadaşını da kaybetmişti. Çok üzgündü. Arkadaşları onunla alay ediyordu:

-Mustafa, bırak artık çalışmayı, bu kadar çalıştığın yetmez mi? Sen bu sınava girsen de kazanamazsın zaten. Mustafa kimseyi dinlemiyordu. Üzülüyordu ama hâlâ çalışmaktaki azmini kaybetmiyordu. Annesi de bir yandan Mustafa'ya destek oluyordu. Artık sınava bir gün kalmış, elinden gelen her şeyi yapmıştı.

Sınav zamanı gelmişti. Sınavın başlamasıyla bitişi bir oldu. Mustafa heyecan ile sonucu bekliyordu. Çok rahattı çünkü sınav çok iyi geçmişti. Birkaç gün sonra sınav sonucu geldi.

Mustafa kâğıdı eline aldı ve baktı, büyük bir sevinçle sınavı kazandığını gördü. Babası olmamasına rağmen, arkadaşını kaybetmesine rağmen, arkadaşlarının onunla dalga geçmesine rağmen Mustafa pes etmedi, yılmadı, başaracağına daima inandı, azmi ve dik duruşuyla en sonunda her şeyin üstesinden gelip bu sınavı kazandı.

Alaattin ÇAKIR 35

BİR MUCİDİN HİKÂYESİ

Bir sonbahar sabahıydı hava yağmurluydu. Güneş,karanlık bulutların arasından hafif hafif gülümsüyordu.Öz ailesinin evinde büyük bir sevinç vardı çünkü o gün oğulları Bilal doğmuştu. Bilal'in bir abisi, iki de ablası vardı.Ağabeyine çok düşkün olan Bilal hep ağabeyiyle oyunlar oynardı.

Bilal'in babası din adamıydı ve o zamanlar olunabilecek iki meslek vardı, ilki asker olup orduya katılmak ikincisi ise din adamı olmak ama Bilal ikisini de istemiyordu.İki mesleğin de kendine uymayacağını düşünüyordu. Babası ise kendi gibi bir din adamı çıkmasını istiyordu.

Gel zaman git zaman Bilal 12 yaşına gelir. Artık büyümüş, çok zeki bir çocuk olmuştur. Evinde ellerinden geldiğince küçük deneylerle uğraşırlardı. O deneylerden birini daha yapmaya başlarlar deney için çatıya çıkmaları gerekiyordu Bilal ağabeyine:

-Ağabey merdiveni tutayım sen çık sonra ben arkandan gelirim,der.Ağabeyi kabul eder ve çıkmaya başlar Bilal'in elinden merdiven yanlışlıkla kayar ve ağabeyi yere düşer .Bilal, hemen anne ve babasına haber vermeye gider, döndüklerinde abisini yerde kıvranırken bulurlar. Bilal'in abisini hemen eve götüren babası bir divanın üzerine yatırır, hemen eve doktor çağırırlar. Doktor, önümüzdeki bir iki saati atlatırsa yaşar, der ama Bilal'in ağabeyi ilk yarım saatte ölür. Bilal'i derinden üzen bu olayda yıllar geçse bile hep kendini suçlar.

Ağabeyini kaybettikten sonra olgunlaşan Bilal artık yaşlılarına göre daha iyi ve çalışkandır. Bilal 18 yaşına gelince artık Amerika'ya gitmek ve eğitimine orada devam etmek ister ama annesi ve babasının buna pek rızası yoktur. Bilal yine de gitmek isteyince annesi babası, ne desek boş der ve Bilal'i gönderirler.

Amerika'da fen ve matematik üzerine çok sayıda araştırma ve deney yapar, kısa sürede dikkatleri üzerine çekmeyi başarır. Birkaç şirket Bilal'i bünyesine almak ister, şirketlerle görüşükten sonra birine olumlu cevap verir. Bilal'in hayali hem kendi laboratuvarını açmak ve stajyer yetiştirmek hem de çalışmalarına laboratuvarında devam edebilmektir.

Şirkette işe başlayan Bilal çalışma arkadaşlarından yardım alarak da çalışmalarına hız kattı. Çalışmalarını hem bilgisayara hem de kağıda yazıyor kaybolmasını engelliyordu. Bir gün bilgisayar korsanlarından biri Bilal'in bilgisayarına girer ve çalışmalarını çalar ve para karşılığı başka şirketlere satar. Bunun üzerine elinde hiçbir çalışma kalmayan Bilal işten çıkarılır. Bilal'in kalacak ne yeri ne de parası vardır. Çaresiz kalan Bilal, annesinin ve babasının yanına tekrar dönmek zorunda kalır.

O sırada bir arkadaşıyla karşılaşır Bilal, ona durumları anlatır. Olanlara üzölen arkadaş Bilal'i bir gazeteci arkadaş ile tanıştırabileceğini söyler. Bilal hemen kabul eder. Anlaştıkları gün gelip çatar Bilal çok heyecanlıdır yavaşça kapıya doğru gider ve kapıyı açar. Sarı saçlı kahverengi gözlü orta boylu bir adam kapıda duruyordur hemen içeriye buyur eder. Bilal

başından geçenleri ve yapmak istediklerini, düşündüklerini anlatır. Gazeteci, anlatılanlardan yeteri kadar tatmin olur ve köşe yazısında bunlardan mutlaka bahsedeceğini söyler. Yazının yayımlanmasından birkaç gün sonra evinin kapısı çalınır, yaşlı ve bastonlu bir amcadır kapısını çalan. Bilal, ne için gelmiştiniz diye sorar. Yaşlı adam köşe yazısını okumuş ve Bilal'e destek olmak için gelmiştir. Bilal buna çok sevinir biraz yaşlı adamla konuştuğundan sonra yaşlı adam ona bir laboratuvar açabileceğini söyler. Bilal bunu hemen kabul eder ve yaşlı adamla birlikte Amerika'ya laboratuvarı açmaya giderler.

Bilal çok kısa sürede çok fazla çalışır ve adını duyurur, yanına stajyer almaya bile başlar. Bilal artık son hedefine ulaşmıştır. Birçok genci yanında çalıştırıyor ve bundan gurur duyuyordu. Annesi ve babası da onun bu ilerleyişini gözleri yaşlı izliyorlardı.

Zaman geçer ve Bilal iyice yaşlanır artık laboratuvara gidememeye başlar. Arkasından kalan mirası ise iyi ilerletebilir diye düşündüğü stajyerine bırakarak son nefesini verir.

Tuğberk ŞAHİNBAŞ

ALUIN

Roma'daki eğitimini bitirip Paris'teki zengin ailesinin yanına kısa bir süre önce dönen genç ressam Aluin, ilk resim sergisini açmak için her şeyi tamamlamıştı. Hafta sonu açacağı atölyesi için gereken tek şey tabloydu. Hatta birkaç tablo... Hafta sonuna tam 3 gün vardı ve Aluin'in tek niyeti, ilk sergisi için kusursuz ve müşterileri etkileyecek tablolar yapmaktı.

İki gün sonunda, yaptığı tüm tabloları karşısına aldı. Hepsi klasik, göze normal gelen sıradan tablolardı. Aluinbu durumu beğenmemişti, hem de hiç! Hepsini bir anda parçalamaya başladı. Atölye, tahtaların kırılma sesine boğulmuştu. Aluin düşündü... Biraz daha... Daha çok... Ama bir türlü aklına iyi fikirler gelmemişti. En sonunda şeytan aklına girdi. "Neden başkalarından küçük yardımlar almıyorsun Aluin?"Birden atölyenin ortasındaki dev masadaki gümüş renkli dizüstü bilgisayar Aluin'e adeta kendini belli etmek için parladı. Aluin, sert adımlarla masaya yöneldi. Sekmeden sekmeye atlayan Aluin, yaptığıının hırsızlığa kaçtığını bilse hatta pişmanlık duyarak yapsa da bunun tek ve son çaresi olduğunu bildiği için kararından vazgeçmedi. İnternette bulduğu iyi ve az tanınmış tablolardan esinlenerek birçok tablo yaptı.

Bitirdiğinde Güneş, sokaklara kollarını daha yeni uzatmaya başlamıştı. Sergisinin açılmasına da bir saatten az bir süre vardı. Aluin hemen hazırlanmaya başladı. Artık zamanı gelmişti. Kendisi için hayatının en önemli saatleri başlıyordu. İlk izlenim onun için çok önemliydi. Her şey hazırды. Bembeyaz

ve parlak duvarlar arasında Aluin'in çakma şaheserler, siyah bir takım elbise içinde Aluin...

Tüm davetliler ve eleştirmenler geldikten sonra Aluin sahne de sayılabilecek yüksek ve geniş bir yere çıktı. Cebinden çıkardığı kalemle şarap bardağına 3 kere vurdu. Her defasında Aluin'e bakan kişi sayısı arttı. "Hepiniz, kariyerimin ilk sergisine hoşgeldiniz. Bu sergiyi açana kadar, maddi olmasadibirçokmanevi sorunu ve engeli aştım ve bunu asla yılmayarak ve daima en iyisini yapmaya çalışarak başardım. Umarım eserlerimi beğenirsiniz... Tekrar hoş geldiniz!" Alkışlar, alkışlar, alkışlar... Aluin yüksek yerden indiği andan günün sonuna kadar sadece birkaç tablo satabilmişti. Aluin salonun ışıklarının kapanmasını bekledi.

Son model arabasına bindi ve evine hızla vardı. Kendini doğrudan yatağına atarak derin düşüncelere daldı. 12 yıl süren bir eğitim... Sanat ve resim hakkında her şeyi bilmesine yeterli olacak bir süreydi ona göre... Ancak yapılan işin içine hırsızlık girince her şeyin ancak bir noktaya kadar gidebileceğini anlamıştı galiba... Şeytanın aklına girmesine izin vermemeliydi... Karar vermişti, uzun bir tatil ona iyi gelecekti. Bir de soğuk su...

Cem KUTLU

GEÇMEYEN ÖZLEM

Günlerden 27 Eylül, Çarşamba. Havalar soğuk olmaya başladı ama sonbahar olması benim için değiştirmiyor. İçimdeki o hissizlik ve mutsuzluk çevremde olanları algılamamı engelliyor. Buna sevinsem mi üzülsem mi bilemedim. Hayatınızda her şeyim dediğiniz şeyi bir anda kaybetmeniz ne yapardınız? Herkes bu soruya farklı cevap verir ama benim cevabım belli: Hiçbir şey.

Ailem öleli altı ay bir gün oldu. Her hafta mezarlığa gidiyor ve gözyaşlarımı tutamıyorum. Altı ay nasıl geçti ki? Normalde her gün görmeye alıştığınız iki kişi yok oluyor. O iki kişi dediğim insanlar annem ve babam. Hayatımın her anında varlıklarını hissettiğim iki insan uzaklara gitti.

Tam altı ay önce hepimiz evde kendi halimizde bir şeylerle uğraşıyorduk. Kim bilirdi ki gecenin köründe aileni kaybedeceğini. Belki de şu an çok bencilce yorumluyorum ne de olsa apartmanımızdaki çoğu çocuğun ailesi yangında öldü. İtfaiyeciler çocukları kurtarmayı öncelik verdi. Bazı çocukların anne ve babası kurtuldu. Ne yazık ki annem ve babam kurtulamadı. Kendime hep soruyorum neden ben? Bunlar niye başıma geldi? Annemle babam kötü insanlar da değildi. Bir türlü kabullenemiyorum olanları. Kabullenemezsem de kendimi üzeceğimi biliyorum.

Şu an amcamlarda yaşıyorum. Amcam beni çok sever. Babama da çok değer verirdi hatta her hafta sonu bize gelirlerdi bu yüzden bana bakma sorumluluğu üstlendi. Varlıklı olduğum

için hiç bir şekilde eksiğim yoktu. Evde amcam, ben, yengem ve küçük kuzenim Beril yaşıyor. Hepsi benimle çok ilgileniyor ve olabildiğince dikkatimi dağıtıp mutlu etmeye çalışıyorlar. Bunların hepsi için onlara minnettarım ama hiç bir şey yaşadıklarımı unutturamıyor ve ben ailemi çok özlüyorum. Kimsenin tahmin edemeyeceğim kadar çok...

Okula gittiğimde herkesin bakışlarını üstümde hissediyorum. Eminim ki içimde ne yaşadığımı merak ediyorlar ama merakları boşuna çünkü artık içimde de bir şey yaşamıyor. Robot gibiyim çevreme bir şey yansıtmıyorum, sadece mezarlığa gidince kendimi tutamıyorum. Her gün sanki aynı geçiyor okula git, eve gel, yemek ye, uyu. Akşam yemeklerinde amcamların birbirine sevgi dolu bakışları görünce aklıma ailem geliyor. Ne yaparsam yapayım o geceki çılgınlıklar aklımdan çıkmıyor. Boş zamanlarda evdeki kediyi oynuyorum, ara sıra hava almak için annemlerle gittiğimiz parka gidiyorum ya da anlamsızca duvara bakıyorum.

Bir gün amcam beni odada ağlarken gördü. Ailem öldüğünden beri ilk defa o kadar sınımsız sarıldık. Onunda gözleri dolmuştu bana belli etmemeye çalışıyordu ama ben her şeyin farkındayım. Ben babamla annemi kaybettim, o ise kardeşini. İkimizin de acısı çok büyüktü ama en azından onun bir ailesi vardı, benim yoktu. Amcam acımı dindirmek için elinden geleni yapıyordu. Sarılırken benimle konuşmaya başladı, bu konuşmanın fikrimi değiştiremeyeceğini bildiğini söyledi. Doğru söylemişti, konuşması beni sadece o günlük rahatlatmıştı.

O gün amcamın o davranışı beni çok mutlu etmişti. Birazcık da olsa babamı hissettirdi bana. Meğirse Beril kapının arkasından bizi izliyormuş. Gözleri dolmuş koşa koşa gelip yanımıza sarıldı. O an çok mutlu hissetmişim. Beril'in bu yaşına rağmen yaşadıklarımı anlaması çok garipti. Dikkatimi dağıtmak için beni oyun oynamaya ikna ederdi. Beril'in odasında tavandaki şekiller gökyüzünü andırıyordu. Biz de halının üstüne uzanıp tavana bakarak saatlerce hayal kurardık. En çok hayal kurarken eğleniyordum.

Belli bir anlarda mutlu olmam rağmen ne acım yok oldu, ne de özlemimi giderdim. Her günümü umutsuzca geçirdim. Hep, olurda birinin, bir yanlılık var ailen yaşıyor, demesini bekledim. Bir türlü annemle babam gelmedi. Uzaklarda bir yerde beni izlediklerini umut ediyordum. Beni mutsuz görmelerini istemezdim bu yüzden acımı dindirmeye çalıştım, oldu da ama onları hâlâ çok özleyorum hep de özleyeceğim. Bu, hayatımda değişmeyecek tek gerçek.

Zuhal Banu KADRON 95

KAYIP ADAM

Sıkıcı bir günde koltuğuma gömülmüş oturuyordum. Şöminedeki odun çıtırtıları ve üst komşunun süpürge sesleri hariç pek bir şey duyulmuyordu. Bense yeni bir davanın ne zaman gelebileceğini düşünüyordum. Ben bu düşüncelere dalmışken içeri asistanım girdi. Yeni almış olduğu gömleğin üzerindeki mavi hırka güzel durmuştu. Yeni tıraş olmuş ve kendine özen göstermişti. Gözlerindeki parıltıyı da bu duruma katınca akşama bir buluşmaya gideceğini anlamak zor değildi. "Bu seferki şanslı kadın kim?" dedim. O, bu duruma alışmıştı. "İnternette buldum." dedi. Bu sefer ilginç bir şekilde, nasıl demedi. "Yeni bir dava var mı?" dedi. "Yok ama otuz saniye sonra olacak." dedim. Yüzünü anlamsız bir biçimde buruşturdu. Bu nasıl demeden önceki yüz haliydi. "Hintli bir denizci." dedim.

O daha nasıl diyemeden kapı çaldı. İçeri uzun boylu kalıplı, denizci çizmeleri giymiş kafasında uzun bir denizci şapkası, pantolonun üzerine giymiş olduğu uzun paltodan anladığımız gibi denizciydi. Boynun arkasındaki dövme Hintli bir kabilenin sembolüydü. "Nemaste." dedim. "Sizde mi Hintlisiniz?" dedi. "Hayır." dedim. Elini sıkarken pas izlerini fark ettim. Eski Hollanda gemilerinin bilinen bir özelliği. "Hollanda gemilerinin temizliği insanı çok yoruyor olmalı." dedim. "Evet, ama bunları nasıl anladın?" dedi. "Çizmeden, boynunuzun arkasındaki dövmeden ve elinizdeki pas izinden."

dedim. Şaşkınlık içinde pantolonun cebinden bir kaç parça kâğıt çıkardı ve anlatmaya başladı. "3-4 ay önce bu mektup geldi." dedi. Açtı okumaya başladı. "Ölümü uzakta değil, görmek yeterli." dedi. Şaka sanıp umursamadım. Sonra mürettebattan çocuklar kaybolmaya başladı, geminin değişik yerlerinde sayılar yazıyordu." dedi. Onların da yazılı olduğu bir kâğıdı bir haritayla uzattı. "Harita, geminin haritası babam vasiyetinde bir gün bunun lazım olacağını yazıyordu." dedi. Mal varlığını ve yakınlarını sorup adamı uğurladım.

Babadan kalma teknesi ve bir oğlu vardı. Oğlu bir barda çalışıyordu. Çocuk uyuşturucu bağımlısıydı. Ütüsüz kıyafetleri ve sürekli dağınık duruşundan anladığım kadarıyla ayık duramıyordu. Çocuğu sürekli takip eden iki kişi vardı. Küçük bir gözlemede onların denizci olduğunu anladım. Bu gözlem bana birkaç fikir vermişti. Eve döndüm. Ertesi gün ilk işim adamın verdiği gemi haritasını incelemek oldu. Harita klasik bir Hollanda gemisiydi ama asıl olay mor ışığa tutunca çıktı geminin bir kısmı işaretlenmişti. Evden çıktım.

Onca altın nereden gelmişti bunların cevabını bulmalıydım. Dava gittikçe derinleşmeye başladı. Hintlinin yanından ayrıldım. Tam olarak nereye gideceğimi de bilmiyordum. Taksiye bindim, eve sürmesini söyledim. Giderken aklımda sürekli sayılar ve altın vardı. Hepsini hakkında bir bağlantı bulmaya çalışıyordum. Eve vardığımda evin önünde polis araçları vardı. Biri eve gelip bütün kâğıtları yakmaya kalkmış ama komşular durumu hızlı fark edip yangını

söndürmüşler. Polislere dedektif olduğumu anlatıp olay yeri incelemeyi bizzat yapmak istediğimi söyledim.

Eve girişte basamakta bir parça çamur vardı. Çamuru elime aldığımda hâlâ nemli olduğunu fark ettim, buda bugün yağmur yağmış bir yerden geliyor, demekti. Hava durumu bugün şehrin sadece şehrin kuzey kıyısında yağış gösteriyordu. Kapının önünde de araba tekeri izlerinde aynı çamur vardı. Evin içine girdiğimde çamur izleri artmaya başladı. Çantamın içinden gerekli malzemeleri alıp incelemeye başladım. Oda tamamen harap olmuştu. Her yere kâğıtlar saçılmıştı. Odam aslında çok büyük bir yer değildi. Aynı zamanda ofis olarak da kullandığım için yatağım yoktu. Köşede bir alet masası onun yanındaki köşede yemek masası, diğer köşede hiçbir zaman çalışmadığım çalışma masam ve ortada üç koltuk vardı. Çalışma masamdaki kâğıtlar her yere saçılmış ve bir kısmı da yanmıştı. Alet masasının üzerindeki perdenin de bir kısmı yanmıştı. Bu dava ile ilgili fotoğraflar alınmıştı. Yerdeki izleri daha yakından incelediğimde üç farklı ayak izi vardı. Zeminin yumuşak bir halı olması işimi kolaylaştırıyordu. Arkamda olay yerine gönderilen komiser vardı. Komiser 1.75 boyunda, klasik bir devriye polisi gibi giyinmişti. Üniforması buruş buruştu, eline baktığımda ise evlilik yüzüğünü gördüm. "Eşiyle tartışmış bir polis daha." diye mırıldandım. Komiserin cevap vermesine izin vermeden "Adamlar 3 kişi gelmiş biri ortalama 1.80, diğerleri de ona yakın bir boyda. 1.80 olan biraz şişman, 100-120 kilo arası ve şehrin kuzeyinden gelmişler." dedim. Komiser şaşkın bir biçimde "Bunu sadece yere bakarak mı anladınız." dedi. "Baktığınızı değil gördüğünüz önemli, ayaklarındaki çamurdan ayak boyutunu, doğru orantıyla boyunu anladım. 1.80 olan halı

üzerinde daha fazla baskı yapmış buda daha ağır olduğunu gösterir. Yerdeki çamur izleri hâlâ nemli, yani yeni yağış almış bir yerden gelmişler. Bugün ise sadece şehrin kuzey kısmına yağdı." dedim.

Evden çıkıp Hintlinin gemisine doğru yürümeye başladım. Hava kararmak üzereydi. Yağmur bulutları kuzeyden esen rüzgârın etkisiyle şehrin merkezine doğru geliyordu kafamda bütün düşüncelerle kavga ederken.

Hintlinin yanına varmıştım. Olayı anlattım. İşler gittikçe ilginçleşmeye başlamıştı. Geminin duvarında hâlâizler duruyordu. Duvara bakıp dalmışken aklıma bir şey geldi: Bu sayılar ya bir koordinatsa... Hintliden şehrin haritasını istedim. Haritayı ve gemideki bütün sayıların yazılı olduğu kâğıdı getirdi, koordinat olabilecek sayıları incelemeye başladık. Haritada koordinat olabilecek iki yer vardı. İkisi de şehrin kuzeyindeydi. Biri boş bir arsa diğeri de kapanmış bir fabrikayı gösteriyordu. Hintli "Polisi arayalım." dedi. Polisin işleri yavaşlatacağını biliyordum. Bu teklifi reddettim " Sabah birlikte gideriz." dedim. Her ne kadar sıcak bakmasa da kabul etti.

Sabah hazırlanıp çıkarken bir posta geldi. Biri isimsiz mektup göndermişti. Mektupta "Fabrikayı buldunuz gelin ve gerçeği öğrenin." yazıyordu. Dışarı çıktık, bir taksi çevirip fabrikaya doğru gitmeye başladık. Olacaklar hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. İlk defa bir davada sürükleniyordum. Aklımda duvarda koordinat olmayan sayılarla ilgili planlar yapıyordum. Taksi ne zaman çukura girse daktilonun bir alt satıra inmesi gibi düşüncelerim değişiyordu. Kısa bir yolculuk sonunda fabrikaya vardık. Terkedilmiş bir şeker fabrikasıydı, etraf insan boyuna

varan otlarla kaplanmıştı, dünkü yağmurun etkisinde kalan zemin hâlâ nemliydi. Fabrika, klasik kiremit rengine boyanmış ama bakımsızlıktan boyanın bir kısmı aşınmıştı. Bunun yanı sıra doğu kısmı da yosunlaşmıştı. Kapıya doğru yürümeye başladık. Kapı, demirden yapılmış, aynı bakımsızlığın etkisiyle paslanmıştı; açarken biraz zorlandık. Açtığımızda karşımızda iki koruma vardı. Biri 1.80 boyunda iri yapılı diğeri de ona yakın boyda ama daha fitti. Bunlar evi kundaklamaya gelenlerdi Üstümüzden silahları aldılar. Bu kadar detaylı bir koruma beklemiyordum. Hintli biraz ürkmüştü. Yürümeye devam ettiğimizde karşımızda bir masa çıktı. Klasik ahşap bir masaydı. Etrafında dört kişi vardı. Geç kaldınız, dediler. Masanın etrafındakiler de denizciydi. Hepsinin kolunda aynı dövme vardı. Hepsi iri kalıplıydı. Hintlinin babasıyla yaşıt gibiydiler. İçlerinden biri kalkıp kendini ve yanındakileri tanıttı. Ardından anlatmaya başladı. "Biz Tony'nin gemisindeki tayfadan sağ kalanlarız dediler. Asıl amacımız canınızı yakmak değildi, sadece dikkatinizi çekmek istedik. Ama korkarım ki siz daha fazlasını öğrenmişsiniz. Madem olayları öğrendiniz ve sonunuz geliyor o zaman hikâyeyi birde bizden dinleyin. "dedi. "Bundan yıllar önce Tony'nin yanında çalışırken asıl amacımız Tony'i öldürmekti. Yine bir gün hazine avına çıkmışken mucizevi bir şekilde hazine bulduk.Tony "Bu hepimizin hazinesi." dedi. Biz dördümüz ise ne kadar şanslı olduğumuzu düşünüyorduk. Bir taşla iki kuş vurmıştık. Hem Tony'i öldürecektik hem de hazineyi alacaktık. Bunları düşünürken o kaza gerçekleşti. Gemi her taraftan su alıyordu bu şekilde giderse en fazla 1,5 saate denizin dibindeydik. Tesadüf ki Hintli, gemisiyle geçerken bizi gördü ve bize yardım etti. Dördümüz o gece için anlaşmıştık. Önce Tony'i öldürecektik sonra da hazineyi alıp kaçacaktık.

Planımız mükemmel gidiyordu, etrafta kimse yoktu. Tony'nin odasına yaklaştık içeri girdik. Birimiz Tony'i boğmaya öbürümüz de hazineyi toplamaya çalışıyorduk. O sırada Hintli bizi fark etti. Biz kaçmaya o da kovalamaya başlamıştı. Bill önceden bir sal hazırlamıştı, hazineyi onunla kaçıracaktık, hızlı bir biçimde sala bindik ve kaçtık. Ama arkada tanık bıraktık. Geri döndüğümüzde sürekli Hintliyi tehdit etmeye başlamıştık. Sonra öldüğünü öğrendik.

Artık bu hayatta bizi tutabilecek kimse yoktu. Özgürdük, istediğimiz bütün soygunları yaptık, istediğimiz her şeyi aldık ama Hintlinin hazinesini de istiyorduk. Sonra tehditler göndermeye başladık. Sizde yediniz ama unuttuğumuz bir şey vardı ki bizim Hintli yaşıyormuş. Önce sizin sonrada onun işini bitireceğiz. "dedi. Bende " Unuttuğun bir şey var." dedim. O sırada polisler içeri doluşmaya başladı. Oraya gitmeden önce bir kaç kişiyi aramıştım. Adamlar benim hazırlıklı gelme ihtimalimi hiç düşünmemişlerdi. dörtlü ittifak suç şirketi bu şekilde çökertilmiş oldu. Hintli ve babası artık onları rahatsız edebilecek bir tehdit olmadığı için rahat bir şekilde yaşamaya devam edebilirdi. İkisi de yanıma gelip teşekkür etti bu davada burada kapandı.

Elesya Berk KÖROĞLU 161

MERHAMET

Küçük kız koşarak çıktı evden. Acele ediyordu çünkü servisini kaçırmamalıydı. Eğer servisini kaçırsa muhtemelen okula yürüyerek gitmek zorunda kalırdı. Annesi de götüremezdi onu. Bugün işe erken gitmesi gerekiyordu. Babasını saymıyordu bile. O işe çoktan gitmişti bile. Tam bahçe kapısından çıkmıştı ki servis köşeyi döndü. Koşsa da yetişemezdi artık. Hayal kırıklığıyla servisin arkasından bakarken ofladı. Yapacak bir şey yoktu. Yürümeliydi.

Okula yürüyerek gittiği zamanlarda kullandığı ara sokaklardan birine girdi. Biraz yürüdükten sonra az ileride sarılı beyazlı bir tüy yumağı gördü. Acı acı miyavlıyordu. Küçük kız ne olduğunu anlayamamıştı. Yavaşça tüy yumağının yanına yaklaştı. Sarılı beyazlı uzun ve temiz tüyleri, minicik pembe burnu ve yemyeşil gözleriyle sevimli kedi kendisine ürkekçe bakıyordu.

Kız kediyi sevmek için yanına yaklaştı. Onu korkutmamaya çalışarak yavaşça çömeldi ve elini uzattı. Kedi önce kendisine ürkek bakışlar attı. Daha sonra kızın kendisine zarar vermeyeceğini anlamış olacak ki kızın elini kokladı ve yumuşacık tüylerle kaplı başını kızın minik eline sürttü. Kız sevinçle gülümserken kediyi biraz daha yaklaştı ve onu sevmeye başladı ama bir sorun vardı. Sevimli kedinin arka bacaklarından biri yaralarla ve kurumuş kırmızı bir sıvıyla kaplıydı. Ayrıca olması gerekenden farklı biçimde arkaya doğru bükülmüştü.

Küçük kız önce ne olduğunu anlayamadı. Sonra herhangi bir şeyin ona zarar vermiş olabileceğini düşündü. O sırada kediye yardım edebileceği geldi aklına. Çantasında birkaç tane yara bandı vardı. Eğer kedinin yaralarına yara bandı yapıştırırsa kedi daha çabuk iyileşebilirdi. Ne de olsa kendisi düştüğünde annesi öyle yapıyordu. Böylece yaraları daha çabuk iyileşiyordu. Kız hızla çantasını açtı ve yara bantlarını buldu. Yara bantlarından birini açtıktan sonra yavaşça kedinin arka bacağına yaklaştı ama kedinin kendisine tıslamasıyla korkuyla geri çekildi. Yanlış bir şey yapmamıştı ki. Sadece kediye yardım etmeye çalışıyordu. Kedi onu yanlış anlamış olmalıydı. Eğer kediye ne yapacağını anlattırsa kendisine izin vereceğini düşündüğü için konuşmaya başladı. Bu sırada minik burnunu havaya kaldırmış ve kaşlarını çatmıştı.

‘‘ Kıpırdama kedicik! Sadece sana yardım etmeye çalışıyorum. Böylece yaraların çabucak iyileşebilir. Hem biliyor musun? Annem ben her yaralandığımda yaralarımın yara bandı yapıştırır. Böylece yararım daha çabuk iyileşir. ‘‘

Küçük kızın yaptığı bu açıklayıcı konuşmadan sonra kedinin yaptığı tek şey kıza boş boş bakmak olmuştu. Kız onun kendisini anladığını düşünerek bir kez daha yara bandını yapıştırmayı denedi ama karşılaştığı şey bir adet tıslama ve ona ek olarak hafif bir pati darbesi olmuştu.

Kız sinirle geri çekilirken kediyi kendi kendine iyileştiremeyeceğini fark etmişti. Hayal kırıklığıyla omuzları düşerken ne yapabileceğini düşündü. Kediyi doktora götürmeliydi belki de. Ne de olsa her hastalandığında babası onu

doktora götürüyordu. Ama doktor amca kendisini iyileştirebildiği gibi kediyi de iyileştirebilir miydi? Tam o sırada aklına hayat bilgisi dersinde işledikleri meslekler geldi. Hayvanları iyileştiren doktorlara veteriner deniliyordu ve bir veteriner bulabilirse kedi iyileşebilirdi.

Kediyi burada bu şekilde bırakamazdı ama kucağına da alamazdı. Tam o sırada gözüne, biraz ilerideki camlarında hayvan resimleri olan ve kapısında büyük harflerle ‘VETERİNER’ yazan kapısı açık yer çarptı. Hızla oraya koştu ve içeriye daldı. Bulduğu ilk beyaz önlüklü kişiye kediyi anlatırken gözleri dolmuştu bile. Kediye bir şey olursa çok üzülürdü ama neyse ki onu iyileştirebilecek birilerini bulmuştu. Beyaz önlüklü veterinerin kendisine beklemesini söylemesi üzerine koltuklara oturdu. Bu sırada beyaz önlüklü veteriner ve pembe önlüklü iki hemşire ellerinde çantalarla koşarak çıktılar. Kediyi iyileştirmeye gidiyorlardı.

O sırada kızın aklına annesi ve okulu geldi. Okul saati çoktan geçmiş olmalıydı ve annesi okula gitmediğini fark ettiğinde çok öfkelenmiş olmalıydı. Hemen karşısındaki beyaz masada oturan sarışın kadından telefonunu istedi ve annesinin ezberlediği numarasını tuşladı. Annesine olup biteni anlatırken heyecandan ve mutluluktan gözleri dolmuştu. O sırada içeriye elinde mavi bir kutu ve malzemelerle veteriner ve hemşireler girdi.

Onlar hemen koridorun sonundaki odaya girerken kız tekrar yerine oturdu ve beklemeye başladı. Kısa bir süre sonra

annesi de gelmişti. Korkuyla kızına sarılırken bir yandan da ona kızıyordu.

‘‘ Seni çok merak ettim! Ya sana bir şey olsaydı? Ya kaybolsaydın? Ne yapardım ben? ‘

‘‘ Ama hiçbir şey olmadı anneciğim sadece yaralı kediye yardım ettim. Onu orada öylece bırakamazdım. ‘‘

Annesi cevap veremeden veteriner gülümseyerek yanlarına geldi ve konuştu.

‘‘ Kızınız kediyi orada yalnız bırakmayarak çok iyi yapmış. Zavallı kediye araba çarpmış olmalı ki berbat bir şekilde yaralanmış. Neyse ki hemen müdahale ettik ve kediye bir şey olmadı. Birkaç hafta içinde iyileşecektir. Eğer onu sahiplenmek isterseniz bize haber vermeniz yeterli. ‘‘

Küçük kız sevinçle çılglık atarken önce annesine sonra veterinere sarıldı. Daha sonra annesine döndü ve sevimlice bakarak konuştu.

‘‘ Anneciğim onu alabilir miyiz? Lütfen, lütfen! ‘‘ Annesi ilk önce kabul etmese de kızına kıyamayıp kabul etmişti. Birkaç hafta sonra sevimli kedi yeni yuvasında küçük kızla mutlu bir şekilde yaşıyordu.

Buse ASATEKİN 23

DORUK

Aynalar... Bunu düşünüyordu müzik odasına usul usul ilerlerken. Her dansçının en yakın dostuydu aynalar, *kendisininse düşmanı*. Gözleri yerdeydi müzik odasına girerken, babasından azar işiten çocuklar gibi. Gözlerini aynalardan kaçırıyordu, sırtlan sürüsünden kaçan ürkek bir karaca misali. Derin bir nefesle müzik odasının yasemin kokusunu içine çekti. Ayakkabılarını giymeden önce bir süre yerde oturup ayak egzersizleri yaptı. Sırtını aynalara dönmüştü bunu yaparken. Bale ayakkabılarını ayarlarken ayaklarındaki yaralar ona gülümsercesine canını yakıyordu.

Ayağa kalktıktan sonra hırkasını çıkarıp çantasına koydu. Müzik sisteminden Mozart-Lacrimosa'yı açtı. En sonunda gözleri aynaya dikilmişti, *oradaydı*. Kendisine her zamanki ölümcül güzelliğiyle, kan kokan gözleriyle bakıyordu. Alaycıydı, zirvede yaşardı, kendisinin aksine. Belki de sırf bu yüzden aynalardan gözükürdü ona. Kar beyaz teninin ardında kapkara bir canavar saklıyordu, kalbi buzdan bir şatoydu. **Carmen**. Asla kurtulamadığı yarası, ölümü, ölümsüzlüğü. Başını dikeltip parmak uçlarına yükseldi, dağ gibiydi şimdi. Notaların değişimiyle kurgunun her parçası da değişiyordu. Elleri tüy, bacakları ağaç gövdesi gibiydi. Carmen, bakışlarını ona yöneltmişti, gülüyordu. Samimiyetsiz ve sahtekâr bir gülümsemeydi bu. Kendi yansımalarını göremeyen biriydi, gördüğü yansıması hep Carmen olan. Bakışlarını aynadan çekti, tavandaydı. Art arda dönüş yaparken parça alçaktan yükseğe

çıkıyordu. En sonunda ise Le Grande Je Te ile bitirdi. Notalar tekrar havada süzülürken, kendini müziğin akışına bırakmıştı bu sefer. Ruhunu notalara taşımıştı, gözleri kapalı, ruhu güpegündüz açıktı. Müziğin ortalarında geldiğinde bir fısıltı. “*Yarın.*” Devam etti, ellerini havaya kaldırdı. “*Yarın.*” Durdu, gözler buluştu. Fısıldadılar. “*Yarın.*” Piyanist’in gözlerinden habersiz.

Sahne ışıkları kostümündeki beyaz elmas tanelerinin renklerini ortaya çıkarırken, gözlerine lensleri takıyordu. Hazırdı, *yarına*. Sahneye yavaş yavaş çıkarken Piyanist’in gözleri ondaydı, o ise sadece notalarda. Notalarda hare hare süzülüyordu, mehtap gibi. Gözleri kırmızı lenslerle, bakanları ürkütse de onun yüzünde kurtulmak isteyen bir tutsak vardı. Gülümsedi, notalar yavaş yavaş temposunu azalırken kendini yere bıraktı. Tekrar yükselişe geçtiğinde döndü, platforma çıktı. Gözyaşlarının soğukluğu yüzündeki makyajı da götürürken beraberinde, o kendini planlanandan da ileri fırlattı uçarcasına. Kafası sert zeminle temas ederken, Piyanist’in kalbi durdu. Ağzından sızan kanın gidişini izledi bir süre. Kanın yansıttığı şey Carmen’di. Carmen’in yüzündeki hiç geçmeyen o alaycı gülümsemeyle insanların alkışları vardı o anda sadece. Alkışlıyorlardı, iki ruhun arafa, müzikteki doruğa ulaştığını bilmeden. Gülümsedi, Carmen. *Belki de ilk kez, mutluluktan gülümsedi.*

Gökçe KARAKUZU 138

DOSYADAKİ SİYAH VE BEYAZ

Kara kara düşünüyordu, hazırlaması gereken bir sunum ve yenmesi gereken bir utangaçlığı vardı. Belki de yardım istemeliydi Hamit. O kadar deli olmasına rağmen utangaçlıkta üstüne yoktu. Annesinden yardım istemeyi düşündü, yardım edemeyeceğine karar verip yeni bir çözüm yolu bulmaya çalıştı. Bulduğu çözüm yolu ise güzeldi: sütannesine gitmek!..

Kırmızı bağcıklı spor ayakkabılarını giymiş, esen rüzgârlardan korunmak için siyah paltosunun önünü kapatmıştı. Çok uzakta değildi sütanesi Nahit Hanım. Haftada iki veya üç defa uğrar, dualarını alır, işe giderdi. Ama şimdi başka bir şey için evinin yolunu tutmuştu. Bir kış günü Nahit Hanım'a doğru giderken bir de ne görsün. Suriyeli bir çocuk oturmuş, mendil satıyor, ekmek parası kazanmaya çalışıyordu. Hamit, elindeki dosyalarıyla bir hışımla oraya giderek stant kurmuş olan çocuğun tüm standını yıkıp hakaretler etti. Bu ülkenin onun olmadığını, kendilerini rahat bırakmaları gerektiğini bağırarak söylerken herkes Hamit'i izliyor ve ayıplıyordu. En sonunda dayanamayıp Trakyalı Zeliha olaya el attı. Sinirden ateş püskürüyordu. Toplu olan sarı saçlarını yolmamak için kendini zor tutuyordu. Hamit'e ağzına geleni sayıyor, tehditler yağdırıyordu. Hamit'in ırkçılığı karşısında Zeliha'nın böyle bir tepki verdiğine şaşırmayan halk, şopar Zeliha'yı olaydan uzaklaştırarak konuyu kapatmaya çalıştı.

Olay yerinden ayrılarak sütannesine ulaşan Hamit, belki de o da Türk diye düşünüp çocuğa bir yakınlık hissetmeye başladı. Hamit'in annesi aleviydi. Sakinleştikten sonra asıl

meseleyi Nahit Hanım'a anlattıktan sonra birkaç püf nokta aldı ve işyerinin yolunu tuttu. Bir yandan da çok mutluydu, en yakın arkadaşı da geliyordu. Sunumu nasıl sunacağını az çok kafasında tasarladı. Ama bilmediği bir şey vardı ki en yakın arkadaşının Ermeni olmasıydı.

İş yerine varmıştı, paltosunu çıkarıp sandalyeye koydu, bilgisayar açtı ve en son projeksiyonu açıp misafirleri bekledi. En sevdiği arkadaşı da geldi. Kendi yerine oturdu ve sunumun başlamasını bekledi. Salon geçen her dakika daha da çok doluyor, heyecan zirveye çıkıyordu. Utangaçlığını yenmek konusunda tüm cesaretini toplayan Hamit, herkese selam konuşmasıyla başladı. Ardından dosyasındaki metinleri okuyacaktı ki dosyanın olmadığını görünce başından kaynar sular döküldü. Kalp atışı iki katına çıkmış, soğuk terler atmaya başlamıştı olmadan hiçbir şey yapamaz, sunum işi de hayal olurdu. Tam o esnada salona hiç beklenmedik biri girdi, gelen Suriyeli çocuktü. Hamit iki kat daha da sinirlenmişti. Ne işi vardı onun burada? Hamit bir hışımla kürsüden indi ve çocuğa doğru sinirli bir şekilde yürümeye başladı. Salondaki herkes bunların bir tiyatro olduğunu düşünüyor, buyüzden ses çıkarmıyorlardı. Yalnız bir şey garipti. Hamit'in aradığı dosya çocuğun elindeydi. Çocuk, dosyayı vermek için gelmiş, "Abi kusura bakma yetişemediysem" diyordu. Hamit'in gözleri doldu ve yaptıklarına pişman oldu. Tekrar kürsüye geçen Hamit konusunun ırkçılık olan sunumunu kardeşlik olarak değiştirdi, en öndeki yere de Suriyeli çocuğu oturtup sunumuna devam etti. Sonunda Hamit ırkçılıktan yağmur olmaktansa kardeşlikten gökkuşağı olmayı tercih etti.

Dilara ÖZKAN

ÖZ GÜVENİN YAŞATTIKLARI

Mahmut Bey işyerinden çıkmış sokaklarda boş boş dolaşp kara kara düşünüyordu. Bunun sebebi şirketinin kötüye giden durumu ve borçlarıydı. İntiharını bile düşünmüştü zaten, dinine çok bağlı biri olmasa da iki kızını ve eşini ardında öylece bırakıp gidecek kadar da düşüncesiz bir insan değildi. Bundan sonrası içinde ne yapacağını bilmiyordu. Cebinden sigara paketini çıkardı içinde iki tek sigarası kalmıştı birini yakıp bir kenara oturdu ve eşini, çocuklarını düşünmeye başladı.

Mahmut Bey'in işlerinde sıkıntı çıkmadan önce hali vakti gayet yerindeydi bu kadar mal mülkü kendi dişi ve tırnağıyla değil de babasından miras olarak almıştı yani pek bir çaba yoktu bu kadar varlığın içinde. Mahmut Bey, biraz daha yürümek için oturduğu yerden kalktı az biraz yol gittikten sonra parkta oyun oynayan çocukları gördü belki keyfim biraz olsun yerine gelir düşüncesiyle parka oturdu. Yaklaşık 10 dakika kadar oturduktan sonra tam kalkacakken yanına uzun boylu ve uzun sakallı yaşlı bir adam yaklaşarak :

- Buraya oturduğun zamandan beri sana bakıyorum belli canın bir şeye sikkın anlat haydi.

- Peki anlatayım. 1 veya 2 ay içerisinde sahibi olduğum holdingi kaybedebilirim, zaten borçlarda dayandı ne yapmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok.

- Yapılabilecek tüm her şeyi tüm çabayı gösterdin ve son durum böyle mi emin misin?

- Tabii ki de yaptım fakat yok işte buradan dönüşü yok artık.

Mahmut Bey her ne kadar böyle konuşsa da şirketi kurtarmak için bir çaba göstermediğinin kendisi de farkındaydı. Şirkette üretimler olabildiğince düşmüş ve borçlara göre çok düşük bir kazanç elde edilmekteydi. Böyle bir durumda ne yapılır ki diyerek her şeyi zamana bırakmıştı. İhtiyar:

-Bu başına gelen, bir insanın başına gelebilecek en kötü durum galiba.

-Bilemiyorum büyük bir ihtimalle...

Mahmut Bey bu konuşmadan sıkılmıştı, bu adam ne zaman işine gücüne bakar diye kendi kendine söyleniyordu. İhtiyar adam derin düşüncelere dalmış gibiydi iyice durgunlaştı ve kahverengi düğmeleri sökülmiş ve yırtık pırtık paltosundan bir kâğıt parçası çıkardı. Mahmut Bey oralı bile olmuyordu. İhtiyarın çıkarttığı bir çekti. Mahmut Bey şaşkınlıkla ihtiyara bakıyordu. İhtiyar, çeki Mahmut Bey'e uzattı o da çeki inceleyince şaşkınlığı bin kat arttı. Şaşkınlığı artıran şey ise çekteki 1.000.000 rakamı ve çekin üzerine atılan imzaydı. İhtiyar:

- Ben kimsesiz ve huzur evinde kalan biriyim bu para benim banka hesabımda alıp kullanabilirsin borcunu da tam bir yıl sonra burada ödersin.

Mahmut Bey elinde ki çekemi yoksa İhtiyar adamın sakın sakın uzaklaşmasına mı bakmalıydı?Mahmut Bey'in iki villa ve üç arabası vardı bunları satmasaydı zaten elinden alacaklardı. Bu parayla borçlarının bir kısmını ödedi. İhtiyarın verdiği çeki kasasına koymuştu, hangi işe kalkışsa arkasında o

çekin olduğunu bildiği için tedirgin olmuyordu ve bu sakinlik ona holdingini geri kazandırdı. Yaptığı bazı girişimler olumlu yönde olmuştu. Üretimler de yavaş yavaş düzeliyor gibiydi.

Mahmut Bey bu noktaya geldiğinde, o aklından çıkmayan ve her işini ona güvenerek yaptığı çeki unutmuştu bile. Gel zaman git zaman, Mahmut Bey servetine servet ününe de ün katmış, holdingi üretimleri iki katına çıkarmıştı. Borçlarını da çok rahat bir biçimde ödemişti hem de o çok güvendiği çeki olmadan. Bir yıl dolmuştu Mahmut Bey, aynı parka aynı şekilde yürüyerek gitmek istemişti. Elinde çek ile tam bir saat bekledi ve sonunda İhtiyar karşidan geldi ama sanki bir terslik vardı. Arkasındaki adamlar onu darp ediyor sanmıştı Mahmut Bey ama yok öyle değildi. Mahmut Bey koştu:

- Hayırdır kardeşim ne oluyor?
- Ya birader kusura bakma bu adam seni de rahatsız etmemiştir inşallah.
- Ne rahatsızlığı neyden bahsediyorsun?
- Bu adam deli son bir yıldır sürekli ama sürekli kaçıyor ne yaptıysak durduramadık, zararda veremiyoruz bazı insanları zenginim diye de kandırıyormuş neyse hadi iyi günler size.

Mahmut Bey şoka uğramıştı, ne yapacağını bilemedi, kendinden geçti. Sadece bir kâğıt parçasıyla bu şirketi bu duruma getirmek... Kendine inanamıyordu bundan sonra öğrenmesi gereken bir şey vardı: Sadece kendine güvenecekti.

Ali MUTUÇ

BALIKÇI TEKNESİ

Sabah ezanının sesiyle uyandı Arif. Hafta sonları bu kadar erken kalkmayı sevmiyordu fakat bu haftayı sürekli “Balığa çıkmalıyım.” diye düşünerek geçirmişti. Zaten babasının teknesi sahilde öylece duruyordu. Ara sıra sahile gider, tekneyle balığa çıkardı. Böylelikle babasından ona kalan birkaç şeyden birini hayatta tutmaya çalışıyordu.

Babası... Babası iyi bir balıkçıydı. Geçimlerini balıkla sağlardı. İşleri hep iyi gider, pek zora düşmezlerdi. Buna rağmen balıkçılık zordu. Zaten kendisi de balıkçılığı iş olarak yapmak istemezdi. Arif başarılı bir mühendisti. Beş yıl önce üniversiteyi bitirmişti fakat her sene kendisinin mezun olduğu günü yas içinde geçirirlerdi. Babası, Arif tam mezun olacağı günün sabahı balığa çıkmış, ne yazık ki fırtınaya yakalanmıştı. Tekne alabora olmuş, babasının cesedini bir gün sonra bulmuşlardı. Okulun bittiği gün tüm okul arkadaşları mezuniyet sevinciyle eğlenirken o kıyıda annesine sarılarak babasının denizden çıkarılışını izliyordu.

Neyse, bu günler eskide kalmıştı. Annesini artık daha az, babasının resmine bakarak ağlarken yakalıyordu. Şu sıralar meşguldü zaten annesi. Arif evlenecekti bu sene. Onun hazırlıkları tüm hızla ilerliyordu.

Arif, odasından çıkınca annesinin hazırladığı kahvaltıyı gördü. Annesi ise koltukta uyuyakalmıştı. Kahvaltısını ettikten sonra masayı toplayıp annesinin üzerini örtüp, evden çıktı. Hava biraz serindi fakat titretecek türden değildi. Sonbahardı mevsim.

Serin olmasını tahmin etmiş, ceketini giymişti. Yürüyerek sahile gitti. Mustafa ağabeyi hazırlıklarını yapmış, az sonra denize açılacaktı gibi duruyordu.

Mustafa ağabeyi, babasının en iyi arkadaşıydı. Bu yüzden Mustafa ağabeyi onun için çok değerliydi, babası yerine koyardı. Biraz muhabbet edip, gülüşükten sonra “Haydi, rastgele!” diyerek denize açıldılar.

İkisi bir müddet sonra farklı taraflara gittiler. Denizde iyice açıldığına emin olunca, ağlarını attı ve beklemeye başladı. Deniz hafif dalgalıydı. “İnşallah daha fazla dalgalanmaz.” diye düşünerek kitabını okumaya başladı. Yanında getirdiği termostan çay içerken keyfine diyecek yoktu. Saatler geçti. “Yeter bu kadar, artık ne kadar balık çıkarsa nasip odur.” diyerek ağı çekmeye başladı. Deniz iyice dalgalanıyordu. Ağı çekip hemen gidecekti. Ağı çekmeyi bitirdiğinde fazla balık çıkmasına sevinemedi bile. Tedirgin olmuştu. Tekne iyice sallanmaya başlamıştı. Tekneyi kontrol altına almakta zorlanıyordu, artık çok telaşlanmıştı. Bir an önce kıyıya ulaşmak istiyordu. Tam tekneyi harekete geçirecekken gelen büyük dalga tekneyi alabora etti.

Arif yüzmeye çalışıyor, gelen büyük dalgalar ona epey zorluk çıkarıyordu. Çok fazla su yutmuştu şimdiden fakat kurtulacağını düşünüyordu. Daha çok genç, çok çevik, çok güçlüydü. Kurtulmalıydı. Yüzerken aynı zamanda yardım çağlıkları atıyor, ölmekten deli gibi korkuyordu. Kalbinde ve midesinde büyük bir kütle varmış da haykırırsa geçecekmiş gibiydi. Yüzdüğünden emin değildi, yerinde çırpınıyor bile

olabilirdi. Kötü bir yüzücü değildi fakat telaş onu öldürecekti. Ellerini suyun yüzeyine vuruyor fakat panikten ayaklarını suyun üstüne çıkaramıyordu. Sadece bir nefes daha alabilmek için olağan gücüyle suya vurarak kendini yukarı ittiriyordu. Ölümü yavaş yavaş kabullenmeye başlıyordu, artık düşündüğü şey ölünce neler olacağıydı. Aklına annesi geldi. Zaten evhamlıydı. Dün akşam bir buçuk saat ne kadar dikkatli olması gerektiğini söylemişti. Babasından sonra kendisi de aynı kaderi mi paylaşacaktı? Ne kadar da yıkılacaktı annesi. Babasından sonra annesi zaten oğluna tutunmuştu. Şimdi kime tutunacaktı ki? Kim ona oğlunun ölümünden sonra destek olacaktı? Ya Reyhan ne yapacaktı? Onunla yıllardır evlenme hayalleri kuruyordu. Reyhan onu, o da Reyhan'ı çok severdi. Aşıklardı birbirlerine. Şimdi ne olacaktı? Birkaç yıl sonra Salih Amca kesin birine verirdi. Çok gönlü yoktu zaten. Mahalle ikna etmişti.

Hayalleri ölüyordu, kendisi ölüyordu. Kolları, ayakları yüzmekten, daha doğrusu çırpınmaktan, yorulmuştu. Takati kalmamıştı. Bırakacaktı şimdi. Annesini, sevdiği kızını, umutlarını, düğün için ev için verdiği tüm emekleri bırakacaktı. Annesinin “Keşke uyuyakalmasaydım da oğlumu son kez görseydim hatta gitmesine engel olsaydım.” diye kendini bitireceğini bilerek gidiyordu. Az sonra bir dalga daha geçti Arif'in üzerinden ve bir daha çıkamadı Arif.

Cesedini bir gün sonra kıyıya Mustafa ağabey taşıdı. Kıyıya ulaşmasına bir metre kalmış olmalıydı. Dalgalar iyice kıyıya getirmişti zaten Arif'i. Sahile getirdiklerinde yüzü, gözü şişmişti. Annesi o halini görmesin diye hemen battaniye

örtmüşlerdi. Annesinin bir şeyi görecek hali mi vardı? Kadın sahilde yıkılmış bir şekilde içli içli ağlıyor, gözyaşlarını yazmasına silerek “Oğlum!” diye diye sallanıyordu.

Arif’in mezarını babasının kabrinin yanına gömdüler. Birkaç sene sonra da Reyhan’ı evlendirdiler.

Fatıma Zehra CESUR

TEK BİLEK

İstanbul'un küçük bir semtinde, çocuk seslerinin ağaçtaki kuş cıvıltılarına karıştığı, paha biçilemez değerleri olan, komşuluğun unutulmadığı ender mahallelerden biri...

Her çocuğun hayali böyle bir yerde başlamıştır. Fatih ve Barışta bu çocuklardan sadece ikisiydi. Fatih, orta boylu, derslerinde başarılı hayalleri peşinde koşan iyi bir aile çocuğuydu. Barış ise Fatih'in en iyi arkadaşıydı. Fatih'in hayali iyi bir futbolcu olup Avrupa'ya gitmekti ama ikisinin de ortak bir hayali vardı: Türkiye milli takımına girip ülkelerini en iyi şekilde temsil etmek. Fatih, bu hayalle yatıp kalkıyordu uykusundan. Ne olursa olsun hayalini gerçekleştirmek istiyordu.

Annesi Selma Hanım oğlunun arkasındaydı, onu destekliyordu ama babası Ahmet Bey ise oğlunun kendisi gibi başarılı bir doktor olmasını istiyordu. Fatih ortada kalmıştı ama aklının bir köşesinde her zaman futbolcu olmak vardı.

Barış ile aynı takımda oynuyorlardı. O küçük şirin mahallenin küçük bir takımında. Bu sırada okulu da devam ediyordu Fatih'in. Derslerinde başarılı, arkadaşları arasında sevilen, öğretmenlerinin gözüne girmiş bir öğrenciydi. Okuldan sonra haftanın dört günü antrenmana gidiyordu en sevdiği arkadaşıyla. Derslerinde başarılı olabilirdi ama futbolcu olmak isteği ağır basıyordu. Antrenmandan sonra eve gelip hemen spor kanallarını açardı. Hayatı futbol olmuştu. Daha 13 yaşında olmasına rağmen yaşlılarından daha iyiydi. Kendinden iki yaş

büyüklerle oynuyordu. İdölü olduğu futbolcu ise Mesut Özil'di. Çünkü Mesut da kendisi gibi orta sahada ve Avrupa'nın köklü takımlarından Arsenal de oynuyordu. Odasının her köşesinde Mesut'un posterleri vardı. Haftada dört gün antrenman yetmezmiş gibi kendisi de çalışıyordu. Hayat felsefesi çalışmak olmuştur

Günler futbolcu olma hayaliyle akıp gidiyordu. Her gün Fatih dahada iyi oynuyordu, daha iyi olması öz güvenini de artırıyor. Her şey yolunda gidiyordu ta ki o karanlık güne kadar. Okuldan çıkmışlardı Fatih ve Barış. Hemen eve dönüp antrenmana gitmek istiyorlardı. Fatih eve gelip üstünü değiştirdi, antrenman eşofmanlarını giydi.

Barış'la mahallenin buluşma noktası olan trafonun altında buluştular. Antrenmanın başlamasına az kaldığı için acele ediyorlardı. Sahaya giderken her zaman kullandıkları yolu kullandılar. Antrenman sahasıyla aralarında sadece anayol kalmıştı. Fatih aceleyle karşıya geçmek istiyordu. Arabaların gelmediği bir zamanı beklemeye başladı. Arabalar azalmıştı, karşıya geçeceğini düşündü, aniden yola fırladı, koşarak karşıya geçmeye çalıştı. Antrenmana yetişeceği için seviniyordu ama bu sevinç yarım kalacaktı çünkü tek şerit kala Fatih'e araba çarptı. Fatih'in ayağı arabanın altında kalmıştı, aynı zamanda hayalleri de. Oracıkta bayıldı, Barış onu o şekil görünce afalladı. Arkadaşı, kardeşi dediği çocuk yerde kanlar içinde yatıyordu. Hemen kendini toparladı Barış. 112yi aradı.

Ambulans gelmiş Fatih'in ayağını arabanın altından çıkarmışlardı. Hastaneye giderken Barış, Fatih'in ailesini aradı.

Fatih şanslıydı çünkü babasının çalıştığı hastaneye gidiyorlardı. Barış çok korkmuştu ama Fatih'in babasının iyi bir doktor olduğunu biliyor, Fatih'i kurtaracağını düşünüyordu. Hastaneye gelmişlerdi. Babası Fatih'i o şekilde görünce gözlerine inanmadı. Kendini toparladığında ilk cümlesi şu oldu, "Ameliyathaneyi hazırlayın." Fatih'i ameliyata aldılar. Babası Fatih'i gördüğünde anlamıştı ayağının kesilmesi gerektiğini. Bu saatten sonra yapılacak tek şey vardı. Babasının neşteri eline alması. Fatih için her şey iyi giderken bir anda hayalleri suya düşmüştü.

Yaklaşık üç ay geçmişti, tek bacakla kalmasının ve hayallerinin suya düşmesinin üzerinden. Yapacak bir şey yoktu Fatih hayatına bu şekil devam edecekti. Fatih hayattan bezmişti. Hiçbir şey yapmak istemiyordu. Odasından çıkmıyor, yemek bile yemiyordu. Aklından ölmeyi bile geçirmişti. Ama kendini öldürürse ailesi perişan olurdu. Futbolcu olma hayalleri, Avrupa hiç bir şey kalmadı onun için. Ama yanında Barış ve ailesi vardı. Bir an olsun ayrılmıyorlardı Fatih'in yanından. Onu avutuyorlar hayata döndürmeye çalışıyorlardı.

Yine diğer günlere benzer bir günde Fatih'in odasının kapısını başkası açtı: Antrenörü. Antrenörü Fatih'in hayatında önemli bir yere sahipti. Bu günden sonra daha da önemli olacaktı. Antrenörünün amacı Fatih'e öneride bulunmaktı. Bu öneri sayesinde hayallerini bir nebze olsun devam ettirebilecekti. Önerisi Fatih'in ampute futbola başlamasıydı. Fatih öneriyi duyunca gözleri açıldı. Ampute futbola başlamak iyi bir fikirdi. Tek bacağı olabilirdi ama tek bir hayali vardı.

Futbolcu olmak. Bir nebze olsun hayalini gerçekleştirebilecekti. Antrenörü sayesinde hayata tek bacakla tutundu.

Antrenörü takımı ayarlamıştı. Fatih artık odasından çıkıyor, yemeğini yiyordu. Günlerini tekrar futbol oynamanın hayallerini kurmakla geçiriyordu. Kendini sakatlıktan dönmüş bir futbolcu olarak görüyordu. Sakatlığında top oynayamadığı için futbola açtı. Hayal dolu günler geride kalmıştı. Ampute futbol takımına katılacağı yeni arkadaşlar edineceği, farkı bir denize yelken açacağı gün gelip çatmıştı. Okula yeni başlayan çocuklar gibiydi, heyecandan yerinde duramıyor ne yapacağını bilemiyordu. Yine de bu heyecan tatlı bir heyecandı. Antrenörü, babası, annesi ve kardeşi bildiği Barış ile yola çıktılar.

Sokaklarda yürürken herkes ona farklı bakıyordu. Onlardan eksikliği olabilirdi ama oda bir insandı. Bu bakışlar Fatih'i hiç etkilemedi. Çünkü onun aklı hep futboldaydı. Yürüdükleri yok çok uzun gelmişti Fatih'e oysaki çok yakın bir yerdeydi antrenman sahası. Sabırsızlıktan Fatih'e uzun gelmişti. Kendi mahalleleri gibi şirin bir mahalleye döndüler. Döner dönmez karşılarındaydı geleceğe açılan kapı. Kapıya yaklaştılar. O futbol topu, topa vurulduğunda çıkan ses, çimlerin kokusu, tekrar krampon giyebilmek... Bunlar Fatih'e iyi gelmişti. Saha aynı saha top aynı top çim aynı çimdi. Ama bir şey eksikti. Tek bir bacak...

Durmuş ÖZKARA 34

OKUL SEVİNCİ

Bir sonbahar sabahı yol zor görünüyor, Rıfat Bey yoğun yağmura karşılık araba kullanmaya çalışıyordu. Arka koltukta Mert ve Onur bir güzel uyuyorlardı. Hiç şüphesiz Onur'un kafasından geçenler şunlardı: Acaba ortam nasıl bir yer, öğretmenlerim, arkadaşlarım? Derken Rıfat Bey'in ani freni ile birlikte bu düşünceler de kayboldu. Eve varmışlardı. Eşyaları eve taşıdıktan sonra yol yorgunu olan aile erkenden yatmak istiyordu. Mert ve Onur sütlerini içtiler, dişlerini fırçaladılar ve kafalarını yastığa vurdukları gibi uyudular. Rıfat Bey ve Ceylin Hanım ise yarın yani okulun ilk günü planını yapıyorlardı. Her şeyi ayarladıktan sonra onlarda yatıp uyudular.

Sabahın ilk ışıklarıyla Onur, okula başlayacak olmanın verdiği heyecanla yorganı üstünden atarak kalkıp annesinin yanına gidip "Anne hadi okula gidelim." diye evi çınlattı. Ceylin Hanım "Dur oğlum daha çok erken!" diyerek Onur'u az da olsa sakinleştirdi. Sakinleşen Onur yatağına tekrar yattı ve gözlerini kapattı. Aklından binlerce şey geçiyordu. Okulla ilgili annesi, babası ve ona yaşça en yakın olan abisi, çok şey anlatmışlardı. Onur sürekli "Acaba bende abim gibi olabilecek miyim?" diye düşünüyordu. Derken babasının alarmı çaldı. Rıfat Bey kalktı giyindi ve Ceylin hanımda o sırada Mert'i ve Onur'u giydirdi. Mert'in okulunda hâlâ mavi önlük giyiyorlardı ve bu onun canını biraz da sıkıyordu. Onur ise ne giyersem giyeyim yeterki o ortamı göreyim diye can atıyordu.

Evden çıktılar. Rıfat Bey ilk önce Mert'i okula bıraktı ve

dikkatli ol, diye tembihledi. Mert yaklaşık iki yıllık arkadaşlarını görüp aralarına girdi. Sıra Onur'da idi. Rıfat Bey Onur'u arabadan indirdi ve daha sonra arabayı park edip yanına geldi. Daha kapının önünde Onur'un ağzı açık kalmıştı: Bizim evimizden iki kat büyük bir ev.

Kapıdan içeriye girdiler. Evin yani okulun her tarafını süslemişlerdi. Onur ve babasını ilk karşılayan kişi Onur'un da öğretmeni olacak Esra Hanım'dı. Hoş geldin bakalım ufaklık, diyerek karşıladı Onur'u. Daha sonra Rıfat Bey biraz muhabbet ederek okuldan ayrıldı. Onur'u tembihledi "Sakın çıkışta bir yere gitme, beni bekle tamam mı oğlum?" Onur'un kafası karışık olduğundan kafa sallamakla yetindi. Rıfat Bey arabaya bindiği sırada telefonu çaldı. Arayan Ceylin Hanım'dı. Sağ salım bıraktın mı çocukları? diye sordu. "Merak etme bıraktım." diyerek Ceylin Hanım'ın içini rahatlattı.

Öğle arası geldiğinde yemekte Onur'un en sevdiği köfte ve makarna vardı. Mert ise annesinin evde yaptığı tostı yedi. Onur artık okulu daha çok seviyordu. Çıkışta Onur ve Mert eve servisle döndü Rıfat Bey'e gerek kalmadı. Eve gidince aile masaya oturdu ve günlerinin nasıl geçtiğini anlattılar. Onur'un anlatırken gözlerinin içi parlıyordu. Rıfat Bey ve Ceylin Hanım da Onur'un bu iştahlılığını görüp gelecek ile ilgili umutlarını çoğalttı. Mert zaten derslerinde başarılı bir öğrenci idi. Son üç aydan beri tuttuğu günlüğe bugün de okul ile ilgili şeyler yazdı. En sevdiği mesleğin hayallerini yazdı, kardeşinin okula başlama sevincini ve heyecanını yazdı.

Çağlar YAĞCI

ÖN YARGI

Babası hapse girli yaklaşık altı ay olan Mehmet, sekiz yaşında sakin bir çocuktur. Mehmet'in hayatı bu 6 ayda çok değişmiştir. Arkadaşları artık onunla oyun oynamıyor, kiminle konuşmaya çalışsa herkes yanından kaçıyor.

Sıradan bir günde Mehmet yine sırasında tek başına oturuyordu. Sınıf arkadaşı olan Ece sinirle sınıfa girerek “Mehmet paramı sen çaldın değil mi? Hemen paramı geri ver!” diye bağırdı. Mehmet defalarca inkâr etti. Fakat Ece hâlâ buna inanmıyordu. Mehmet'in babası hapiste diye Mehmet de mi suçlu sayılıyordu yani? Hem de işlemediği bir suçtan dolayı! Bağırış seslerini duyan Zeynep öğretmen hemen sınıfa girip neler olduğunu sordu. Zeynep öğretmen de olayı öğrendikten sonra Mehmet'ten şüphelendiği için onu dışarı çıkarıp konuşmaya başladı: “Mehmet bana doğruyu söyle. Arkadaşının parasını sen mi aldın?” diye sorar. Mehmet öğretmenin de ona inanmamasının verdiği hayal kırıklığıyla “Hayır öğretmenim ben hiçbir şey çalmadım.” der. Zeynep öğretmenin ve arkadaşlarının ona aşığılayıcı bakışları yüzünden daha fazla gözyaşlarını tutamayan Mehmet koşarak tuvalete gider. Yaşadıklarını düşünür. Arkadaşları, çevresindeki insanlar ve hatta öğretmeni bile ona önyargılı yaklaşıyordu. Mehmet'in babası suçluymdu ama Mehmet bir şey yapmamıştı ki...

Ders zili yeni çalmıştı. Mehmet düşüncelerinden sıyrılıp sınıfa doğru gidiyordu. Ayakları ona sınıfa girmemesini söylüyordu sanki. Mehmet de sınıfa girmek istemiyordu. Çünkü

arkadaşları ona canavar gibi bakıyordu. Bunları düşünürken çoktan sınıfa varmıştı. Kapıyı çaldı ve içerden gelen “ Gel” sesiyle kapıyı açıp içeri girdi. Tahtanın önünde, başı öne eğik şekilde duran Mustafa’yı gördü. Tüm sınıf Mehmet’e mahcubiyetle bakıyordu. Zeynep öğretmenin sesiyle irkilen Mehmet neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Sırasından kalkıp Mehmet’in yanına gelen Ece “Çok özür dilerim. Sana karşı çok önyargılı davrandım. Lütfen beni affet Mehmet.” dedi. Mehmet, Ece’ye hâlâ kırgın olsa da onu öyle pişman görmeye dayanamayıp affettiğini söyledi. Şaşkın gözlerle Zeynep öğretmene bakan Mehmet neler olduğunu sordu. Zeynep öğretmen “Mehmetçiğim ben okuldaki kamera kayıtlarına baktım ve parayı senin çalmadığını gördüm.” dedi. O sırada sınıf kapısı çalınarak içeri Mustafa’nın annesi Fatma Hanım girdi. Zeynep öğretmen ve Fatma Hanım dışarı çıktılar.

Mustafa çok başarılı ve ailesi tarafından ilgi gören bir cocuktur. Ailesi ise gayet bilinçli ve ilgili bir ailedir. Fatma Hanım merakla “Zeynep Hanım neden beni buraya apar topar çağırdınız? Mustafa’ya bir şey mi oldu?” diye sorar. Zeynep öğretmen ise Mustafa’nın gayet iyi olduğunu söyler ve bugün yaşananları anlatır. Parayı Mustafa’nın çaldığını öğrenen Fatma Hanım çok şaşırır ve üzülür. Mustafa’yı çağırırlar. Mustafa yaptıklarından dolayı çok pişman olduğunu söyler ve özür diler. Zeynep öğretmen kendisinden değil Mehmet’ten özür dilemesi gerektiğini söyler. Bu sefer de sınıftan Mehmet’i çağırırlar. Mustafa, “Mehmet, Ece’nin parasını ben aldım. Ama gerçekten seni suçlayacağını hiç tahmin edemedim. Ben sadece şaka

yapmak istemiştim. Olaylar bir anda büyüdü. Ben gerçekten çok üzgünüm. Sana hırsız muamelesi yapılmasına göz yumduğum için çok özür dilerim. Benim Ece'ye parasını şaka yapmak için aldığımı söylemem gerekirdi. Bir daha asla yapmayacağım. Lütfen beni affet.” dedi. Mehmet, Mustafa'nın gerçekten pişman olduğunu anladı ve ona üzülmemesi gerektiğini ve affettiğini söyledi. Özür sırası Zeynep öğretmene geldi. Öğretmen “Mehmetçiğim benim de sana bir özür borcum var. Sana karşı peşin hükümlü davrandım. Gerçekten çok özür dilerim.” dedi. “Öğretmenim üzülmeysin ben sizi affettim.” dedi Mehmet de.

O günden sonra herkes dersini aldı. Mustafa bir daha böyle şakalar yapmayacak, Zeynep öğretmen ve Ece bir daha kimseye önyargılı davranmayacaktı. Zeynep öğretmen tüm sınıfla konuştu ve önyargının ne kadar kötü bir şey olduğunu anlattı. Mustafa'nın hayatı eskisi gibi olmuştu. Kimse ondan kaçmıyor, arkadaşlarıyla oyun oynayabiliyordu.

Hatice Yaren GÖNEN

KÜÇÜK VE GÜÇLÜ ADAM

Zaman... İki hece... Ama aslında ne kadar da anlamsız değil mi? Zaman işte ya, deyip geçiyoruz. Öyle değilmiş işte. Zamanın değerini kaybedince anlıyor insan. Her şeyimi yitirdiğim yerdeyim. Sağlık, umut, zaman, gelecek hepsi elime bir kuş gibi kondu ve elimden gitti.

Doktor dedi ya vücudum iyileşmek için hiçbir şey yapmıyormuş. Yapmasın umurumda değil. Ne arkadaşlarımın acıyan bakışları ne de ailemin ezici davranışlarını hiçbirini umursamıyorum. Hasta olmam hatta ölümcül hasta olmam insanların bakışlarını değiştirdi. Hatta anne babamın bile.

Odamda küçük bir çocuk var. Adı Selim olmalıydı. Bu illete daha beş yaşındayken yakalanmış. Ama buna rağmen ne kadar da mutlu. Bazen sinirimi bozmuyor değil hani. Sonra ona da acıyorum. Annemle, babamın bana yaptığı gibi. Daha çocuk diyorum kendime, ölümü ne bilsin.

İki saat kadar önce doktoru geldi. Anne babasının yüzlerinden okunuyordu doktorun söyledikleri. Sonra ailesi kardeşine bakmak için çıktılar. Çıkarken annesi, Selim'i önce uzunca öptü, soluk benzinden sonra da içten ve sevgi dolu bir şekilde baktı gök mavisi gözlerine. Ailesinin kapıyı kapatmasıyla Selim'in gözyaşları da mosmor olmuş gözaltlarından soluk yanaklarına düştü. O gülen melek yüzü artık ağlıyordu. Küçük ellerini saçlı olmayan kafasında gezdirdi. Bana dönerek:

-Orada ne olacak? dedi.

-Neresi? diye cevap verdi.

-Cenneti bilmiyor musun?

-Niye sordun?

-İleride orada olacağıma göre merak ediyorum.

Bunu söylerken biraz tebessüm etmişti. Şaşkın bir vaziyetle ‘Bilmem.’ deyiverdim.

- Öleceğim. Bunu çok iyi biliyorum. Eskiden yani bir yıl kadar önce bunu başaracağımı düşünüyordum ya da annemle babamın yalanlarına inandım diyelim. Ama artık gerçekten yoruldum. Aslına bakarsan bir aydır ağrılarım arttı. Kemoterapinin de bir faydası olmuyor. Bunları aileme söyleyemiyorum. Bunu hak etmiyorlar.Hem de hiç...

İçimden “vay be” dedim. Bu çocuk, doktor “saçın kesilecek” dediğinde gülüp “her zaman farklı olmayı sevmişimdir.” diyen çocuk olamazdı.

Tekrar konuşmaya başlamasıyla düşüncelerimden sıyrıldım.

-Bir keresinde babam ‘duygularını saklayan insanlar güçlüdür’ demişti. Sence ben güçlü bir küçük adam mıyım?

- Tabii ki! Sen hayatımda gördüğüm en güçlü küçük adamsın.

Ben gözyaşlarımı gizlerken biraz da olsa Selim’i güldürmüştüm. Yüzüme uzunca baktı ve “Durumun fena değil” dedi. “Dün gece hemşiren geldi. Hastalığına yeni bir ilaç bulmuşlar. ”Korkma!Öbür tarafa yolculuk daha değil” dedi. Sevinç ve şaşkınlık içinde ona sarıldım. Durumunun kötü olduğu apaçık belliydi. Nefesleri hızlıydı ve çok bitkin görünüyordu. Ondan ayrıldıktan sonra beyaz komodine baktı.

Oradan defter alır saatlerce ona bakar sonra da yerine koyardı. O defteri hep merak etmişimdir. Zorla kaldırdığı parmağını oraya uzattı. “Defterim senindir. Bunu ben gittikten sonra oku. İçinde iyileştiğinde yapman gerekenleri yazdım. Yazdım derken ağabeyimden yardım aldım diyelim” dedi. Sözünü bitirir bitirmez bayılması bir oldu. Panikle acil durum butonuna bastım. Hemşireler geldikleri gibi Selim’i yoğun bakıma götürdüler. Beni de yatağıma yatırıp odamda gözyaşlarımla baş başa bıraktılar.

Saatın sesi artık sinir bozucu gelmeye başladı. Selim’den de hiçbir haber yoktu. Sabaha karşı 4 sıralarında bir kadın çığılığı ile irkildim. Bu ses... Bu Selim’in annesiydi. Ağlayışlarla durumun ne olduğu gayet net bir şekilde belliydi. Küçük adam artık yoktu.

Onunla az da olsa olan anılarımı hatırladım. Aklıma bana verdiği defter geldi. Defteri elime aldım. Kapağı biraz eskimişti ama mavi renkli balon resmi gözle görebiliyordum. İlk sayfalar bembeyazdı. Beşinci sayfayı açtığımda “umudunu kaybetme” yazıyordu. Bomboş olan sonraki altı sayfaya bakarken gözyaşlarımı sildim. On ikinci sayfada ise “her zaman mücadele et” yazıyordu. Bunu okurken küçüğün yatağında göz gezdirdim. Sonraki sayfada “beyaz zambakları severim” yazıyordu. Anlamsızca deftere baktım ve diğer sayfayı çevirdiğimde “Mezarımda güzel duracaklarına eminim. Ekmeyi unutma!” yazıyordu. Kitabı kapatırken gözümünden bir damlanın düşmesine izin verdim.

Demet SONAY 126

YARDIMIN ZENGİNLİĞİ

Alarm çoktan çalmıştı ama o yine uyuyakalmıştı. Babası bir hışımla içeri girdi. Alarm sesleri onun odasından bile duyuluyordu. Ama bu durum Pelin'in umurunda bile değildi sanki. Pelin, babasının geldiğini görünce mayışmış gözlerini bir anada fal taşı gibi açivermişti. Ancak yine de babasının azarlamalarına maruz kalmıştı bir kere."Yine geç kaldın Pelin kalk hazırlan artık. Sen bu tembellikle hiçbir insana yardım eli uzatamazsın!"deyip kapıyı sertçe kapatıp gitmişti. Babası söylediklerinde haklıydı. Pelin o yardım derneğine sadece havalı ve gösterişli durduğu için katılmıştı. Dernekteki üyelerin hemen hepsi zengin insanlardan oluşuyordu. İşte sırf bu yüzden her sabah derneğe en bakımlı haliyle üşenmeden gidiyordu.

Yaklaşık bir saatte hazırlanmasından sonra otoparktan lüks cipini alıp derneğe gitmek üzere yola koyuldu. Hava açık ve güneşliydi. Böyle olması Pelin'i sevindirmişti. Çünkü yağmurlu havalarda altındaki bu lüks arabayı sürmek, onun için çok zor olacaktı. Derneğe ulaştığında ilk olarak Korhan'la karşılaştı. Korhan,"Yine her zamanki gibi geç kaldın, bu gidişle dernekte daha fazla dayanacağını zannetmiyorum."deyip gitmişti. Pelin bunu pek aldırmış etmiyordu. Nasılsa bu derneğe milyonlarca lira para yatırmıştı. Korhan'ın onu kovacak cesareti olmadığından adı gibi emindi.

Lavaboya gitmeye karar verdi. Belki rujunu tazelerse kendini daha iyi hissedebilirdi. Kapıyı açtığı anda en yakın arkadaşı Asu hararetle bir şekilde telefonla konuşuyordu. Pelin'in

orada olduğunu görünce telefonu kapattı. Pelin "Canını sıkın bir şey yoktur umarım." dedi Asu'ya. Asu ise anlatmaya başladı. "Bugün yoldayken dilenci bir çocuğa rastladım. Onun hali ve tavrı beni derinden üzdü. Onun için yapılacak bir şey var mı diye eğitim kurumlarını aradım. Ancak çoğu bana dönmedi, dönerlerse hep olumsuz cevap verdi." deyince Pelin kakhaha atmaya başladı. "Yahu, insan bunun için üzülür mü? Ben de gerçekten ciddi bir konu var sanmışım. Böyle şeyleri takma kafana, böyle çocuklara da acımayı bırak artık." deyince Asu küplere binmişti. Pelin'e kırıcı ithamlarda bulunmuştu. Pelin Asu'yu hiç böyle görmemişti. Ağzı açık onu dinliyordu. Pelin söylenenlere daha fazla dayanamayıp yardım derneğini bir hışımla terk etmişti.

Otoparka zar zor park ettiği arabasını tek bir manevrayla çıkarabilmeyi başaran Pelin anayolda hızla ilerliyordu. Bir yandan da Asu'nun söylediği lafları düşünmeden edemiyordu. Bir an için alışveriş merkezine gitmenin iyi bir fikir olduğunu düşündü. Alışveriş merkezine yaklaşırken yolda arabasını uzun süre bekletti. Ancak beklemesinin sebebi ne ışıklarda kalması ne de trafiğin sıkışmasıydı. Önüne bir hurdacı arabası çıkıvermişti. Ancak sahibi yoktu. Araba başıboş yolun ortasında duruyordu. Pelin bu bekleyişe daha fazla dayanamayıp hurdacı arabasını yokuştan aşağı yuvarlamıştı. O sırada hurdacı gözükte. Arabasını savrulduğunu gören adam, gözyaşları içinde "Ekmek tekne gidiyor!" diye haykırıyordu. Pelin ise oralı olmadı. Hurdacıya ters bir ifade takınıp "Bundan sonra hurdalarla sokağa çıkmamayı öğrenirsin." dedi ve arabasıyla toz olup gitti.

Hurdacı parçalanmış arabasının yanına koştu. Pelin ise son süratle gitmesinden ötürü çoktan alışveriş merkezine varmıştı. Mağazalarda geziniyor, çılgınlar gibi alışveriş yapıyordu. Kendisini öyle kaptırmıştı ki kredi kartı limitini aştığının bile farkına varmamıştı. Ellerinde mağaza poşetleriyle salına salına eve döndüğünde babasının öfkeli suratıyla karşılaştı. Ancak Pelin babasına ne olduğunu bir türlü soramıyordu. Babası birdenbire Pelin'e bağırmaya ve onun üstüne gelmeye başladı. Pelin yaptığı hatanın farkına varmıştı. Babasından ilk defa bu kadar çekinmiş ve utanmıştı. Hiçbir şey diyemeyip odasına çıktı. Eve geldiğinde yeni aldığı kıyafetleri deneyecekti sözde. Ancak şimdi, hiç hevesi kalmamıştı. Pelin sadece düşünüyordu. Bu zamana kadar yapmış olduğu israfları, vurdumduymazlığını ve bencilliğini düşünüyordu. O gece kendine bir söz vermişti. Artık daha dikkatli olacak ve insanlara daha iyi yaklaşacaktı.

Ertesi sabah erkenden uyandı. Gerekli hazırlıklarını yapıp erkenden yardım derneğine gitmek üzere yola çıktı. Bundan sonra her şey daha güzel olacaktı, derneğe gidip çeşitli yardımlarda bulunacaktı. Ama en önemlisi en yakına arkadaşı Asu ile konuşup arasını düzeltecekti. Pelin kafasında her şeyi düzene sokmuştu. Ta ki arabayla birine çarpmadan önce ani bir fren yaptı. Ancak arabadan inmeye korkuyordu. Öte yandan çarptığı kişiyi durumunu da çok merak ediyordu. En sonunda dizleri titreye titreye arabadan indi. Çarptığı kişi bir erkekti. Üstelik bu adam, dün arabasını yokuştan atan hurdacının ta kendisiydi. Pelin ne yapacağını bilemedi o an. Neyse ki hurdacı güçlkle de olsa ayağa kalkmayı başarmıştı. Hurdacının bu

hareketi Pelin'in de kendine gelmesini sağlamıştı.

Pelin defalarca hurdacıdan özür diledi. Hurdacı ise onu çoktan affetmişti. Pelin hastaneye gitmeyi ısrarla dile getirirse de hurdacı mühim bir durum olmadığını ifade etmeye çalışıyordu. Pelin nedense kendini affedemiyordu. Hurdacı Pelin'in daha iyi hissedebilmesi için kendisini eve bırakmasını rica etmişti. Pelin ise bunu içtenlikle kabul etti. Hurdacının evine doğru yola koyulmuşlardı. Pelin, hurdacının evine geldiğinde gördüğü harabe manzara karşısında şaşırılmıştı. Ancak şaşkınlığını evde küçük bir çocukla karşılaşana kadar sürdürebilmişti. Karşısında 4-5 yaşlarında üstü yırtık pırtık bir erkek çocuğu ona gülümsüyordu. Bu masumiyet ve samimiyet Pelin'in çok hoşuna gitmişti. Çocuğun adı Süleyman'dı. Süleyman'ın vaziyeti pek iyi değildi. Giyecek hiç bir giysisi ya da ayakkabısı yoktu. Pelin bu duruma daha fazla dayanamayıp gözyaşları içinde evi terk etti. Bu baba-oğul için kafasında planlar yapmaya başladı. İlk olarak yardım derneğine gidip Korhan'la konuştu. Korhan'a bu aile için büyük bir kampanya başlatmayı teklif etti. Korhan bu teklifi hiç düşünmeden kabul etmişti. Kampanyayı her yerden duyurdular. Yardımseverlerden anında cevap gelmişti. Ertesi sabah, Pelin eve geldiğinde insanlar kuyruk oluşturmuş kapının önünde bekliyorlardı. Hepsinin elleri doluydu. Pelin bu manzarayı görünce sevinçten havalara uçtu.

Kampanyanın süresi iki haftaydı. Bu süreç bittiğinde Süleyman ve hurdacı artık yeni evlerinde oturuyorlardı. Hurdacı ise bir şirkette hem çaycılık yapıyor hem de getir-götür işleriyle ilgileniyordu. Pelin ise her gün hurdacıyı arıyor, bir sıkıntısı

varsa hemen hallediyordu. Üstelik bu yardım öyle işe yaramıştı ki Pelin ödül bile almıştı. Yılın en büyük yardımseveri ödülü Pelin'in olmuştu. Bu ödülü almayı hak ediyordu. Çünkü o kendi elleriyle yıktığı aileyi muazzam bir şekilde birleştirmişti. Bu birleşim onun için dünyalara bedeldi.

Beyza ERLİK

PARÇALANMAK

Günlerden pazardı. Hava insanın içini ısıtan bir kıvamdaydı. İşte böyle bir günde insanın ailesiyle vakit geçirmesi gerekirken Musa, işinin başına çoktan geçmiştir. Oğlunun gururlanarak "İşte bu adam benim babam!" deyişini hiç duymamıştı. Bir yandan oğlun geleceğinin düşünürken diğer yandan da işini yapıyordu. Oğlunabugüne kadar ne bırakabilmişti? Ne bir hatıra ne de bir fotoğraf. Çok üzülmüştü. Ya karısı? Ona istediği hayatı verebilmiş miydi? Kendisi yeterli para kazanamadığı için neredeyse her gün temizliğe gidiyordu. Elinden bir şey gelmediğine çok üzülüyordu.

Bir anda ustasının sesiyle irkildi. Ustası ona binanın dış cephesini yapmasını söylemiş ama o düşüncelere daldığı için unutmuştu. Onu görür görmez kullanılacak malzemeyi hazırladı ve o asansöre çıktı. Her zaman korktuğu o asansöre yine binmişti. Ya bir şey olursa bana diye çok korkuyordu. Ustasına dedi ki :

-Hiç güvenlik önlemi yok mu usta bir şey olursa ne yaparım?

-Bugüne kadar bana hiçbir şey olmadı. Sana da olmaz, diyerek onu dinlemedi.

İşte, hayat böyleydi. Kendi canını hiçe sayarak sadece çocuğu ve karısı için gidip hiçbir güvenliği olmayan bu asansöre binecekti. Ya ölürse ne olurdu? Biriciği Fatma`sını ailesini kim geçindirecekti? Yoksa canından kıymetli olan çalışkan Serdar mı?

Bu düşüncelerle bindi asansöre. Yanına aldığı malzemeyle dış cepheyi yapmaya başladı. Yaparken sürekli korkuyordu, ya ona bir şey olsa ne olurdu? Ailesi perişan olurdu. Dış cepheyi yaparken Serdar aklına geldiğinde ağlayacak gibi oluyor kötü düşünceler aklından çıkmıyordu. Böyle böyle ilk katı bitiren Musa, ikinci kata gelmiş ama iş saati bitmişti.

Herkes evine gidiyordu. Musa eve vardığında oğlu Serdar odasında ders çalışıyor, karısı da mutfakta yemek yapıyordu. Bir an akına geldi asansördeki işi daha bitmemiştir. Ya ailesini bu son görüşüyse? Aklındaki bu düşünceleri düşünürken yemek hazır diye bir ses duydu. Mutfığa doğru giderken oğlu çoktan yemeğini yiyordu. Güzel bir akşam yemeğinden sonra Musa, odasına çekilip uyudu.

Sabah kalkıp erkenden işine giden Musa, yine o lanet asansörün başındaydı. Ne kadar erken o kadar iyi, diyerek direkt asansörü çalıştırdı. İkinci kattan iki saatte beşinci kata kadar yükseldi. Bir an için aşağıya baktı, o anda başı döndü. Hemen kendini yere attı. Midesi bulanıyordu. Bir an için öldüğünü sandı. Baş dönmesi bittikten sonra bir anda bir gürültü koptu, Musa ne olduğunu anlayamadan aynı gürültüden bir daha koptu ve asansörü taşıyan dört demir halattan ikisi kopmuştu. Musa, ölmek için dua ediyordu. Ama neye yarar bir anda son kalan iki ip de koparak yere çakıldığı gibi öldü. O günden sonra ailesi perişan oldu, oğlu Serdar kederden uyuşturucuya başladı karısı Fatma da kahrından öldü.

Alper DİLER

UMUT

Ali ve ailesi memlekete tatil için giderken Kemal Bey'in uykuya dalması ile bir trafik kazası geçirdiler. Hastanede doktorlar Ali'nin yürüyemeyeceğini söylediler. Bunu duyan Kemal Bey ve Selma Hanım ağlamaya başladılar çünkü Ali çok küçük bir çocuktuk ve çok hareketliydi. Bu arada Ali hâlâ narkoz etkisindeydi. Uyandığında anne ve babasına:

- Niye ayağımı hissedemiyorum, dedi.

Anne ve babası bunu duyunca ağlamaya başladı. Annesi durumu ona anlattı ama Ali henüz çok küçük olduğu için olanları tam olarak kavrayamadı, hâlâ hareket edebileceğini ve bunun geçici bir hastalık olarak düşünüyordu. Aslında haklıydı, bu hastalığı yenecekti.

Evden dışarı çıkamayan Ali can sıkıntısına dayanamadığını söyledi babasına, babası da çalıştığı barınaktan Ali'ye yavru bir köpek getirdi. Ali bu duruma çok sevindi. Bu, siyah benekli beyaz yavru köpek artık Ali'nin en yakın arkadaşı olacaktı. Ali ona benekli olduğu için "Benekli" adını koydu. Benekliyi o kadar sevmişti ki artık her şeyi onunla yapıyordu. Onunla yatıyor, onunla kalkıyor hatta beraber duş alıyorlardı.

Bir gün babası Ali'ye izin gününde pikniğe gideceklerini söyledi. Ali bunu duyunca çok mutlu oldu. Beneklide bunu anlamışçasına kuyruk sallayıp ve havlıyordu. Ertesi gün Ali ve ailesi çok güzel, ormanlık bir bölgeye piknik yapmaya gitti. Piknik yaparken Kemal Bey ateş için odun toplamaya gitmişti. Selma Hanım da yiyecekleri hazırlıyordu. Ali de bir gölgeye

geçmiş uyuyordu. Benekli yine onu unutmamış onu korumak için yanında bekliyordu. Bu sırada zehirli bir yılan Ali'nin yanına gelmiş neredeyse Ali'yi ısıracaktı. Benekli bir anda yılanın kuyruğunu kaptı ve yılanı öldürdü. Yılandan süzülen kanlar Ali'nin üzerine sızıyordu ama Ali hâlâ uyuyordu. Benekli bu sırada havlamaya başladı. Kemal Bey hemen koşarak Ali'nin yanına geldi. Ali'yi kanlar içinde görünce sinirlenen Kemal Bey Benekliyi ağzı kanlı görünce kovaladı ve Ali'nin yanına koştu, Ali uyanarak şaşkın bir şekilde.

- Ne oldu baba, Benekli nerede, dedi.

Kemal Bey aniden ayağa kalkıp Ali'ye baktı ve yanında kanlar içinde uzanan ölü yılanı gördü. Durumu kavrayan Kemal Bey hemen benekliyi aramaya başladı sağa sola bakarak,

- Benekli! diye bağırdı.

Benekli sanki onun mahcup olduğunu anlamış gibi hemen yanına döndü. Kemal Bey ağlayarak, onlara sarıldı. Bu olay sürerken şok geçiren Selma Hanım da durumu kavrayınca onlara katıldı. Ali hâlâ ne olduğundan habersizdi. Bu yorucu günden sonra eve dönüp dinlenmeye karar verdiler.

Bu arada Ali fizik tedaviye devam ediyordu ve her gün, babasının yapmış olduğu tahtadan desteklikte Benekli ile denemeler yapıyordu. Benekli ona sanki tezahürat yapar gibi düzeneğin sonunda Ali'yi bekliyor eğer yorulursa koşuk onun üzerine atlıyordu. Ali de Benekli sayesinde gün geçtikçe iyileşiyor doktorunu şaşırtıyordu.

Ali her gün rüyasında bir basketbolcu olduğunu görüyor, harika sayılar atıyor, yalnızken bu rüyaları Benekliye anlatıyordu. Yine bir rüyasını anlatırken Kemal Bey onlara kulak misafiri oldu ve doğum günü için ona küçük bir basketbol potası aldı. Bunun üzerine Ali, çok mutlu olmuş babasına teşekkür etmiş ve ağlamaya başlamıştı çünkü o an aklına ayakları gelmişti. Benekli bunu anlamış, Ali'nin ayaklarını yalamaya başlamıştı. Ali aniden ayaklarına baktı çünkü sanki bir mucize olmuştu. Ali, beneklinin yaladığını hissetmiş ve sevinç çılgınlıkları atmaya başlamıştı. Annesi ve babası şaşkın bir şekilde bakındılar, Ali'nin parmakları hareket ediyordu. Hemen hastaneye koştular.

Bu olay sonrasında ümidi artmış ve Ali, artık daha büyük bir azim ile çalışarak uzun çaba sonunda sağlığına kavuşup yürümeye, koşmaya hatta basketbol oynamaya başlamıştı. Benekli onu yalnız bırakmamış ve ona en büyük desteği vermişti. Kemal Bey Ali'nin bir basketbol takımına girmesi için çabalamış ve seçmelerde Ali takıma girmeyi başarmıştı. Bu takım onun ailesi için dönüm noktası olmuştu.

Fatih Alperen TIRIS

KARŞILIKSIZ

Murat adındaki adam her gün yaptığı gibi gün batımını izlemek için deniz kenarına gitmek üzere evden çıktı. Günlük rutini haline gelmişti bu. İşten çıktıktan sonra evde biraz dinlenip sahilde yürümek ona çok iyi geliyordu. Dışarıya çıkarken ben gidiyorum diyebileceği biri yoktu. Yaklaşık 6 yıl önce canından çok sevdiği eşini ve biricik kızını trafik kazasında kaybetmişti.

Evleri deniz kenarına oldukça yakındı. Boş bir yer bulup hemen oturdu. Denizi seyretmek, tuzlu kokusunu içine çekmek, dalgaların deniz kenarına çarpışını izlemek ona çok iyi geliyordu. Arkadaşlarıyla her cumartesi denize olta atarlardı. Denizle ilgili her faaliyetten hoşlanırdı. Bunun sebebi küçüklüğünden beri yaşadıkları şehirde deniz olması ve evlerinin denize çok yakın olması idi belki de.

Tam bunu düşünürken eşiyile de sahilde karşılaştıkları geldi aklına. Çok mutlu bir evlilikleri vardı. Görenler hep imrenirdi. Ayrıca 9 yaşında dünyalar güzeli bir kızları vardı. Murat'ın eşi Suna, kızını okuldan almış eve gidiyorlardı. Arkalarındaki araba tüm caddeyi birbirine katmıştı. Kaza da arkalarındaki arabanın onlara çok hızlı çarpmasıyla gerçekleşmişti. Murat'a canından çok sevdiği iki kişiyi aynı anda kaybetmek çok ağır gelmişti. Uzun süre kendini toparlayamadı. Arkadaşları, akrabaları hep destek oldu ona. Hiç yalnız bırakmadılar. Murat onlara minnettardı. Onlar sayesinde gelmişti bu günlere. Belki de onlar olmasaydı hayata küsebilirdi.

Üzerinden kaç yıl geçerse geçsin acısını, yokluklarını hep hissediyordu. Onları çok özliyordu.

Arkadaş çevresi Murat' a çok değer verirdi. Melek gibi bir kalbi vardı. Kızının ve eşinin ölümünden sonra hayatın çok kısa olduğunu, her an bu dünyadan göçebileceğini anlamıştı. Kimsenin kalbini kırmak istemezdi. Ölümün olduğu bu dünyada mutlu olmamızı, yıllar geçtiğinde geriye dönüp baktığımızda iyi ki diyebileceğimiz anlar yaşamamız gerektiğini düşünürdü. Hayatında hep iyilik yapmaya çalışırdı. Fakat bazen yaptığı iyiliklerin karşılığını alamadığını fark ediyordu. Bu durum onu üzse de yine de bundan vazgeçemiyordu.

Saatine baktı, tam iki saattir buradaydı bir an önce eve gitmeliydi, yapması gereken işler vardı. Oturduğu yerden doğrulduğu sırada deniz kenarına atılmış cam şişeyi fark etti. Cam şişenin birine zarar verebilme ihtimalini düşünerek onu yerden aldı. O sırada yerde gördüğü birkaç çöpü de atmak için topladı. Onu izleyen gençlerin gülüşme seslerini işitti. İlk olarak kendisine güldüklerini düşünmemişti fakat sesli bir şekilde "Hey!! Burada da çöpler var." demeleri üzerine, gençlerin kalbini kırmamak için bir şey söylemedi. Fakat bu olaya içten içe çok üzülmüştü. Çöpleri attıktan sonra birinin denize düşme sesini ve acı çığlık sesleri duydu. Sesin geldiği yöne baktığında az önce onunla dalga geçen genç kızın denizde çırpındığını gördü. Yanında bulunan erkek arkadaşı ise ne yapacağını şaşırılmış bir şekilde etrafına bakınıyor, "Yardım edin!!" diye bağıırıyordu. Murat bir dakika bile düşünmeden kızı kurtarmak için denize atladı. Kızı kenarı getirdi ve genç erkek, kızın

kollarından tutarak onu dışarıya çıkardı. Genç kız boğulmaktan kurtarılmıştı. Eğer şimdi Murat aynı durumda olsaydı genç erkek ne yapardı, kız arkadaşını alıp gider miydi? Yoksa adamı kurtarmak için denize atlar mıydı?

Murat kendini derinlere doğru itti ve kenarı ulaşamıyormuş numarası yapmaya başladı. Gençlerin tepkisini merak ediyordu. Genç erkek, adamın denizden çıkamadığını fark ettiğinde endişeyle etrafına yardım edebilecek başka birini bulmak umuduyla bakındı. Çünkü genç erkek yüzme bilmiyordu ama ne yazık ki etrafta kimse kalmamıştı. Son çare olarak denize atladı. Kız arkadaşını kurtaran kişiyi orada öylece bırakıp gidemezdi. Fakat yüzme bilmediği için adamı kurtarmak için atladığı suda yanına yaklaşmayı geç, daha da diplere batıyordu. Adam bunun farkına vardığında genç oğlanın, kızı kurtarmak için neden denize atlamadığını anladı. Genç oğlanın su yutmasını engellemek için hemen yanına yüzdü. Kollarında tutarak ilkin genci denizden çıkardı sonra kendi denizden çıktı.

Kız öksürükler içinde olanları seyrediyordu. Genç oğlan ise olayın şokundaydı. Ama nasıl olurdu? Adam dibe batıyordu. Adamı kurtarmak için atladığı denizden nasıl olurda adam onu kurtarabilirdi? Olanlara anlam veremiyordu. Gencin şaşkınlığını gören Murat gülümseyerek anlatmaya başladı. Onları denediğini, orada öylece bırakıp gidip gitmeyeceklerini merak ettiğini söyledi. Gençler tepkisiz bir şekilde onu dinliyordu.

Bu olay sayesinde gençler kimseyi küçümsememeyi öğrendi. O çöpçü deyip dalga geçtikleri adam sayesinde yaşıyorlardı. İkisi de adama karşı kendilerini çok mahcup hissettiklerini söyleyip özür dilediler. Murat ise önemli olanın farkına varmak olduğunu dile getirdi. Genç oğlanın yüzmeye bilmemesine rağmen arkadaşını kurtaran adamı orada öylece bırakmayarak belki biraz yardımım olur düşüncesiyle denize atlaması, Murat'ı hem çok mutlu etmişti hem de insanlığın hâlâ ölmediğini görmesi açısından derinden etkilemişti. Murat bir dahakine bu kadar şanslı olmayacaklarını, kendilerine dikkat etmeleri gerektiğini söyleyerek yanlarından ayrıldı.

Sude SAVAŞ

DOĞRU ARKADAŐLİK

Can'ın liseye başlama zamanı gelmişti. Kendini altı yaşında anaokuluna bırakılmış bir çocuk gibi hissediyordu. Senelerdir tanıdığı arkadaşlarının yanından, hayatının yarısından fazlasını geçirdiği okulundan ayrılıp hiç tanımadığı bir ortama, tanımadığı insanların yanına gitmesi gerekiyordu.

Can, sabah yedide kalktı. Kahvaltısını yaptı. Dişlerini fırçaladı. Üzerine hiç yakışmayan okul formasını ve pantolonunu giydi. Okula doğru yola koyuldu fakat ayakları geri geri gidiyordu.

Okula geldi, okul bahçesi çok kalabalıktı. Korka korka içeri girdi. Gözü tanıdık birilerini arıyordu ama kimsecikler yoktu. Herkes onun gözüne çok değişik geliyordu. Konuşmak isteyeceği kimse yoktu zaten, buna cesaret de edemezdi. Giriş kapısının yanında bir kalabalık vardı. İnsanlar hangi sınıfta olduğuna bakıyordu. Can da çekine çekine gitti ve sınıfını öğrendi: 9/F.

Koca bir sene boyunca aynı sınıfta olacaktı ve kendini neler beklediği hakkında bir fikri yoktu. Sınıfa girdi ve duvar kenarında boş bulduğu bir yere oturdu. Yaklaşık 5 dakika sonra sınıfa uzun boylu bir çocuk geldi ve oturabilir miyim, diyerek Can'ın yanına oturdu. O ders sonuna kadar bir şey konuşmadılar. Çocuğun adı Kemal idi. Zil çaldığında bahçeye çıktılar. O an ikisi de konuşacak konu arıyordu. Nerede oturduklarını, nelerden hoşlandıklarını ve bilgisayar oyunları hakkında konuştular. Kemal daha çok tarihi strateji oyunlarından, Can ise popüler savaş oyunlarından hoşlanıyordu.

Günler sıradan ve sıkıcı bir şekilde geçiyordu. Can sınıftakilerle pek konuşmuyordu. Arada boş derslerde şişe çevirmece oynuyorlardı, tek sosyalleşmeleri buydu toplu olarak.

Can, teneffüslerde ortaokuldan arkadaşı olan Osman ile takılıyordu çünkü başka arkadaşı yoktu ve yeni arkadaş edinme konusunda pek iyi değildi. Zaten zaman geçtikçe ikisi de kendi arkadaşlarıyla takılmaya başladılar ve artık sadece birbirlerine selam verirler.

Zaman ilerledikçe Can, Mahmut ile yakın olmaya başlar. Can, kimseyle yakın olmadığı sırada ön sıralarda ders dinlerken Mahmut ile tanıştıktan sonra arka sıralarda konuşmaya başlarlar ve dersi pek umursamazlar. Nasıl olsa daha dört seneleri vardı.

Artık, Can'ın en yakın arkadaşı Mahmut idi. Zaman zaman Mahmut'un yanında bir kız görüyordu. Bu kız Mahmut'un çocukluk arkadaşıydı. İlk başlarda pek dikkatini çekmemişti ama haftalar, aylar sonra Ayça'dan hoşlanmaya başlamıştı ya da artık biriyle birlikte olmak istemesinden kaynaklı kendini buna inandırmıştı. Can, bu olayı Mahmut'a anlattı ve onun sayesinde Ayça ile Can konuşmaya başladılar.

Can, gitgide Ayça'ya bağlanmaya başlanır. Bu olayları ortaokuldan en yakın arkadaşı olan Murat'a da anlatır. Murat, Ayça'ya her şeyi açık açık anlatmasını söylese de Can'ın buna cesareti yoktur. Aradan uzun bir zaman geçmiştir ve Can, Ayça'nın sevgilisi olduğunu öğrenir. Birazcık olan umudunu da kaybeder. Ağladığı zamanlar da olur. O zamandan sonra uzun bir süre konuşmazlar.

Dokuzuncu sınıfın son günüydü. Uzun zamandan sonra okulun bıkkınlığını üzerinden atacağı için seviniyordu Can. Artık rahat olacaktı. Okul çıkışı Hasan, Hüseyin ve Alper ile bir kafede buluşacaklardı. Alper yanında başka bir çocuk getirmişti. Adı Berke idi. Can ilk başta onu pek sevmemişti ama günün sonunda yakın oldular, telefonlarını aldılar ve artık konuşmaya başladılar. Bu grup sık sık görüşüyordu ve her geçen gün Berke ile Can daha da samimileşiyordu.

Berke bisiklet sürüyordu. Bu da Can'ın ilgisini çekmişti. Zaten bisiklete karşı bir ilgi duyuyordu ve bu daha da arttı. Bunun üzerine Can, bir çay bahçesinde, istediği bisikleti almak üzere çalışmaya başladı. İşe ilk başladığı gün tepsi tutmasını bile bilmiyordu. 1.5 aylık zor bir süreçten sonra bisiklet parasını topladı ve istediği bisikleti aldı. Berke'ninkinin aynısıydı.

Can, bisikleti aldıktan sonra haftalarca neredeyse her gün Berke ile bisiklet sürüyordu. Tam istediği gibi bir hayat yaşıyordu. Özgürdü, okul yoktu, istediğini yapabiliyor ve istediği yere gidebiliyordu çünkü altında bisiklet vardı. Bu onun için değerli bir şeydi çünkü çalışıp emek vererek almıştı.

Can, tatilinin yarısını çalışarak yarısını da Berke ile geçirir ve okulların da açılma zamanı gelmiştir. Uzun tatil sonrası Ayça'yı tamamen unutmuş ve hayatına olduğu gibi devam etmektedir. Okullar açılmadan önceki hafta sınıfının değiştiğini öğrenir ve üzülür. Ama her şey daha da iyi olacaktır...

Eren BAŞOL

BABUN

Birbirlerinin en yakın arkadaşı Umut ve Ali, biyoloji sınavına çalışmak için rastgele bir kafede buluşurlar. Aynı sınıfta oldukları halde pek görüşmedikleri Hüsniye'yi fark ederler. Umut Hüsniye'den hoşlanmaya başlar. Kafe sonrası evlere dağılırlar.

Ali sevmese de yanından ayırmadığı hayali arkadaşı Babun ile tartışır. Umut'un bile haberi olmadığı bu hayali arkadaş, sürekli olarak Ali ile tartışma içerisindedir. Bütün gün Babun'un dırdırını çeken Ali, ertesi gün sinirli bir şekilde kafeye gidip sandalyeye oturdu. Umut çoktan gelmiş, Ali'yi beklerken test çözüyordu. Umut, sıkıldığı için Ali'yi azarlamaya başlar. Tam Umut'un cümlesi bitecekken Babun'un ve Umut'un dırdırından sıkılan Ali bağırdı;

- Sus, artık sus!

Umut kitaplarını alıp masadan kalktı. Tüm müşteriler Ali'ye bakarken çayından sesli bir yudum aldı. Çayı bittiğinde ise Umut'un ve kendi hesabını ödeyip çıktı.

Normalde bir tartışma olduğunda hiçbir şey olmamış gibi devam ederlerdi. Bu sefer konuşmadılar, çok uzun bir süre konuşmadılar. Aradan uzun yıllar geçti, Umut yazar oldu, ayrıca edebiyatta sayesinde Hüsniye'yi tavladı. Ali melodi yazarı oldu ve aradan geçen süreden sonra hemen hemen herkesle arası bozulmuştu, bu yüzden koskoca evde bir Ali birde Babun vardı. İkisinde işleri durgunlaşmıştı. Dinleyen, okuyan sayısı azalmıştı.

Umut sokakta dolaşırken Alilerin sokağına gelir. Alilerin evine baktığındaysa camının önünde Ali'yi görür. İçeriye bakmak için girdiğinde kapıyı tıklatır, kapı gıcırda ve bir miktar açılır. İçeriden bir ses,

- Gir! Umut içeri girer ve,
- Kapını açık bırakmak güvenli değil, der.

Ali çayından sesli bir yudum alıp,
-Babun girip çıkıyor, der.

Koşan pati sesleriyle beraber içeri Babun adındaki küçük bir köpek girer. Kapıya bağlı olan ipi ısırıp yavaşça kendine çeker, kapı kırıslara dayandığında ise ipe asılıp sert bir şekilde kapıyı kapatır. Tatlı ve bir o kadar da hızlı adımlarla Ali'nin yanındaki mindere yatar. Ali, Umut'un çalışmalarının kötü gittiğini bilir. Ona arkasındaki çekmeceyi açmasını söyler. Üst üste 5 çekmeceli bir dolap vardır fakat sadece üstten ikincisinde sap olduğunu fark eder. Çekmecenin içinde 2-3 sayfalık makaleler vardır. Umut hepsini alır, geriye yazdığı şiirleri bırakır. Hiçbir şey demeden çıkar. Çayını bitiren Ali, kalkıp şiirlere bakar. Kâğıtların arasında bir not bulur, üstüne kafe ve saat yazıyordu. Ali, Babun ile beraber kafeye gider. Umut ile Ali karşı karşıya Babun ise onların arasındaki dışarı bakan sandalyeye oturur ve dilini çıkarıp dışarıyı izlemenin keyfini sürer. İkiside çay söyleyip çaylar gelene kadar konuşmazlar. Çaylar gelir ve Babun havlamaya başlar, Umut bir anlık ürkmeyle çayı döker. Ali, Babun'a sessiz olmasını söyleyip yere çantasında taşıdığı kapları, mamayı ve suyu koyar. Ali'nin yavaş ol, demesine aldırış etmeyen Babun, hızlıca yemeğini yiyip kaldığı yerden dışarıyı izlemeye devam eder.

Aradan yıllar, aylar geçer kısa tartışmalar yaşayıp birbirlerine olan katkılarını arttırdılar. Yeterli maddi durumları olduğunda kariyerlerinin en büyük projesini yapmaya karar verirler. Her türlü fikir ve düşünce için her yerde çalışırlar: kafe, restoran hatta gerektiğinde balıkçı teknesi. Planları, olabildiğince söz ve melodi toplayıp bir albüm çıkarmaktı.

Şehirdeki tüm kafeler neredeyse bitmek üzeredir. Umut ve Ali'nin çevresiyle beraber yetenekleri ve namları da büyür. İlk kafeden beri yaşananları tatlı bir dille kitaba aktaran Umut, son sayfaları nasıl değerlendirebilirim, diye düşünürken Ali hangi ezgiyi hangi melodi ile birleştirecek diyor, Babun ise dili sarkmış bir şekilde büyük bir heyecanla dışarıyı izliyordu. Her şey bitti, sadece son rötuşlar kaldı. Umut'un ısrarıyla son rötuşları yapma görevi Umut'a kaldı. Her parçayı özenle tek tek düzenlerken Ali bazen televizyon ile zaman öldürüyor, bazen de Babun ile top fırlatmaca oynuyordu.

Üç gün son rötuşlara uğraştılar, bu günler bir buzdolabı, bir kitap, bir televizyon ve kalem kâğıt ile geçti. Ali bir yandan Umut'un yazdığı gezi kitabını okurken bir yandan Umut'un düzenlemelerine yardım ediyor, hatalarını düzeltiyordu. Onlarca fincan kahve ve birkaç tepsi yemek ile Umut, üstüne düşeni layığıyla, elinden gelen en iyi şekilde yapmıştı. Albümleri bitirmek üzere olan ikili zorlu geçen üç günün sonunda rahat bir uyku çektiler.

Ertesi gün ekibi toplayıp kayıt stüdyosuna giderler. Kafe kafe dolaştıkları sırada topladıkları yarı-profesyonel ekip, çok çalışıp parçaları bitirmek adına tam zamanında kayıt stüdyosunda toplandılar. Yaklaşık bir haftada tüm albümü

tamamlayan grup, parçalar biter bitmez hiçbir şey olmamış gibi ayrıldı. Albümü kutlamak için aynı günün gecesine bara giden ikili ve arkadaşları, ilk kez yanlarına Babun'u almadılar. Babun, sahibi eve gelmeyince meraklanmaya başlar ve evin dışı doğru açılan kapısından çıkar, ardından patilerinin kapatabildiği kadar sert bir şekilde kapıyı kapatır. Seri adımlarla etrafı kolaçan etmeye başlar. Bardan çıkan Ali, caddenin karşısında köpek Babunu, tam arkasında ise çocukluğundan kalma hayali arkadaşı Babun'u görür. Tekrardan köpek Babun'a baktığında ona doğru koşan sevinç dolu yüzü görür ardından fren sesleri duyar, kan şekeri düşer ve yere yığılır.

Ali hastanede uyanır. Umut bir sandalyede gözleri yere bakar, dirsekleri dizlerinin üstünde elleri ise ortada birleşmiş ve kafasına dayanmaktadır. Umut, Ali'yi görür, Gözleri kapalı, yarı uykulu bir sesle kapının arkasındaki hemşireye seslenir. Ali taburcu olur. Umut, seni onun mezarına götüreceğim, der. Ali eve gidip en şık siyah takımını giyer. Babun'un mezarına geldikleri sırada Ali, mezarının önünde dimdik durur ve ceketinin düğmelerini ilikler.

Dönüş yolunda Umut, hemen hemen tüm işleri hallettiğini ve birkaç gündür baygın olduğunu söyler. Tüm bu olanların karşısında Ali ağzını bir kere bile açmamıştır. Bir süre evden dışarı çıkmaz Ali. Koltuğuna oturur kafasına koltuğuna yaslar ve zihnindeki tüm davullar sert bir şekilde çalmaya başlar. Savaş davulları edasıyla beyninin içinde düşünceye yer bırakmayan bu davullar gitgide hızlanır, hızlanır ve hızlanır. Davullar son seviyeye yaklaşır, Ali bağırarak üzeredir. Kapalı olan kapıyı yedek anahtarıyla açan Umut gelir ve tüm davullar susar. Umut ve arkasında bir dişi üç yavru olmak üzere

dörtköpek... Yavrulardan ikisi tamamen Babun'a benzemekle beraber biride dişi köpeğe benzer. Umut, Babun'un mezarından evine kadar takip ettiklerini söyler. Yavru köpekler tatlı ve bir o kadar da hızlı adımlarla içeri girip Babun'un top fırlatmacada oynadığı topu koklayıp birbirlerine itmeye başlarlar. Dişi köpek durgun şekilde yere bakar, Ali uzun zaman sonra ilk defa yerinden kalkıp dişi köpeğin başını okşar. Bir anda herkesin yüzünde gözyaşlarıyla tatlı bir gülümseme belirir. Umut, Ali ve Hüsniye albümden kazandıkları parayla dünya turnesine çıkmaya karar verirler, dört köpeği de alıp bir daha dönmemek üzere kapıyı kilitletler.

Ahmet Metin ÖZKUYUMCU

